

PORGazeen 20

První obnovení
 redakce bývalého
 Lidového 3, 160 00 Praha 6

OBSAH

Dvacet není tučet	3
Ze Života a Smrti školy	
Dialog Života a Smrti školy.....	4
Kecy.doc.....	5
Korábský problém.....	5
Rozhovor s Dr. Miloslavem Zelenkou.....	17
Akce	
Tatry '98.....	6
ŠvP – Běstvína 1998.....	9
Kasprovy Wierch.....	10
Kultura/Společnost	
Volby do parlamentu, senátu.....	8
Novela.....	11
Zachraňte vojína Ryana.....	13
Encyklopedie českých klášterů.....	16
Ars bene vivendi (banánová omeleta).....	16
Stránky poesie/Tvorba	
Temná smrt i levný sen.....	14
Sonety.....	15
Nikdo nevaří hůř než má teta (ŠvP Štědronín).....	17
Proč plno věcí nemůžeme stihnout včas.....	20
English Page	
And what did you do in summer?.....	21
A dva překlady.....	21
Ostatní	
Ještě o maturitách z dějepisu.....	20
Jako prase kostí.....	22
Šachy.....	23
Surfařův průvodce mezisítí.....	26
Kdo se jednou zaplete do pavučiny.....	26
Úvaha zásadního významu	
Absolventem.....	23
a Comix.....	28

**PORGazeen číslo 20 vychází
za vydatné podpory nadace
OPEN SOCIETY FUND,
od níž redakce dostala grant
na výrobu časopisu.
DĚKUJEME**

HOLD ON!

Milí čtenáři,

když si dnes vzpomenu na den, kdy jsem odnášel „svůj“ první PORGazeen (14. číslo) do UTAXu, musím se trpce pousmát. Tehdy jsem byl na sebe strašně pyšný a říkal jsem si, že nic lepšího už nikdy nemohu vytvořit. Nutno říci, že ačkoliv se u mě tento pocit ve větší či menší míře objevuje po dokončení každého čísla, PORGazeen se (naštěstí) stále zlepšuje a dnes dospěl ke 20. číslu. Mnohým se to může zdát neuvěřitelné, nemožné či dokonce odporné nebo absurdní. Je pravda, že během těch dlouhých čtyř let své existence zažil PORGazeen mnoho krizí, afér, odchodů redakcí atd. Ale také prošel několika „Zlatými věky“, které však asi byly pro každého z nás jindy. Pro některé to byla doba laubriády a následné SPORGIády, jiní nejraději vzpomínají na staré zlaté šipokozákovskokolínské časy, jiní nostalgicky uroní slzu nad krásné kecidními úvodníky a tak bych mohl pokračovat dál a dál. Co bylo, to bylo – důležitá je přítomnost. Směle si troufám tvrdit, že PORGazeen se momentálně nachází na vrcholu. Můžete s tím nesouhlasit, můžete protestovat, ale to je všechno, co s tím můžete dělat.

Například se poprvé od doby, co se na výrobě podílím, podařilo vytvořit opravdovou redakci – tzn. skupinu lidí, kteří jsou nejen schopni, ale hlavně **ochotni** věnovat svůj volný čas tvorbě PORGazeenu. Největší podíl na tom má Ondřej, který se sice ke vstupu do PORGazeenu nechal dlouho přemlouvat, ale od svého nástupu udělal v redakci obrovský kus práce a v kombinaci s mým sexappealem se mu úspěšně daří vyždímat z „našich“ ubohých redaktorů to nejlepší. I notorický flákač Mikiš konečně vyběděl ze svého normálního stavu (čti lenosti) a napsal čtyřstránkový (**sic!**) článek. Eduardova psací potence stále grduje, Jarda a Kuba si zachovávají svůj vysoký standard a Tomáš (až na malé pochybení se Surfařovým průvodcem) je také stále pilnější. A já se snad konečně zmůžu na svůj první smysluplný úvodník, ačkoliv to bolí (to ale poprvé vždycky).

Ale nebojte se, na vavřínech jsme neusnuli (alespoň ne na dlouho). I PORGazeen má své chyby a nedostatky, a tak je pořad co vylepšovat. První dvě zlepšení můžete najít už v tomto čísle – původní comix a ilustrace. Mikiš se konečně nechal (pod pohrůzkou mírného násilí) přemluvit a svolil k otištění báječného díla Samuraj na PORGu. Vandu jsme sice moc přemlouvat nemuseli, ale její „rozjezd“ je poněkud pomalejší, takže počkejme si na příště... Určitě jste si také všimli „vyzývavých“ letáků, které zůstaly viset ve škole po třídních schůzkách – jde nám o to znovu přimět rodiče k přispívání do školního časopisu.

Na závěr bych chtěl poděkovat vám všem, kteří (ať už jakkoliv) PORGazeenu pomáháte a podporujete ho, protože bez vás by nikdy nemohl být. Díky.

Lukáš Honzák,
zástupce šéfredaktora

P. S. Pokud jste ve zdraví přežili 20. čísel PORGazeenu, přežijete už všechno

P. P. S. Tímto posvěcuji Kubu K, který, ač silně nemocen, strávil svůj drahocenný čas s nafocením a vypidlováním obálky. Díky, díky, díky.

PORGazeen

– časopis Prvního obnoveného reálného gymnázia. **Šéfredaktor** Ondřej Zátka. **Zástupce šéfredaktora** Lukáš Honzák. **Redakce** Kuba Krč, Michal Doležal, Eduard Hulicius, Tomáš Bíla, Jaroslav Mojžíš. **Jazyková úprava a korektury** Ondřej Zátka a Kuba Krč. **Grafická úprava a sazba** Lukáš Honzák. **Technická asistence**

Marek Nepožitek. **Ilustrace** Vanda Gaydečková. **Comix** by Mikiš. **Adresa redakce** PORG, Lindnerova 3, Praha 8, 180 00. **Internetový magazín** come.to/porgazeen. **E-mail redakce** porgazeen@email.cz. Vychází 5x ročně v nákladu 120 kusů. Cena jednoho výtisku 10,- Kč.

DVACET NENÍ TUCET (staré turecké přísloví)

JEDNA, DVA, TŘI, ČTYŘI, PĚT...

COS TO PROBŮH VŠECHNO SNĚD?

(Z chystaných memoárů dvacetiletého PORGazeenu vybral, obálky pojmenoval, zásadní citace z úvodníků doplnil a k tisku připravil Kuba Krč)

1 Kozel, lev a jejich předměty

(„Zatím nevíme, jestli už je jaro.“)

Poprvé je to vždycky nejkrásnější. Archaizující výtvarno, současně v textech. Naplno ze života školy. Báječná hra Ondřeje Příbyla. Laťka nastavena hodně vysoko, přesto redakce v úvodníku děkuje „za veškerou shovívavost“.

2 Sny a preludy

(„Veškerá organizace našeho časopisu se zhroutila.“)

Vzpomínáte ještě na Petra Koláře? Vzpomínáte ještě na čajovnu? Vzpomínáte ještě na Tatíčka? Z tohoto čísla vylétávají jen duchové minulosti.

3 Snad pták

(„Nelekejte se některých poměrně brutálních ilustrací.“)

Fifty fifty. Anкета, volitelné předměty, hodnocení – deník Nico Laubera, tvorba primánů, graffiti. Krč bere kokain! Vzpomínáte ještě na Porgmanna? Bože, straší už ve třetím čísle!

4 Prošroubovaný tvář

(„Potěšilo nás však, že kvintáni mají slabá bříska.“)

Poprvé má časopis vlastního grafika – Martina Šípa. Penzista Hahn poučuje redakci. Reklama a pravda v brožurkách školy. Vzpomínáte ještě, jak PORG jezdil na Difsouš, jak hrál divadlo a vychutnával si potlesk?

5 Prasečí pankáč z fantasy

(„Jak je vidět, PORGazeen už neprodělává žádné zásadní revoluční změny.“)

Ondřej Štefl přiznává, že porodil PORG v bolestech. „Co mi PORG dal a vzal,“ bilancuje oktávánka Zita. Zprávy o cestě na Sever (Švédsko) a Jih (Krumlov).

6 Vyloučený čtenář školních chodeb

(„Největší rozruch způsobilo zavedení tradice „Do nového roku s novým ředitelem!““)

Nový ředitel Petr Suchomel slibuje kuřámu za výtvarnou. Agent Chlečápek v akčním filmu Boj o přežití. Ondřej Štefl rodí v bolestech už druhé dítě – národní srovnávací zkoušky. PORGazeen získává grant a topí se v penězích.

7 Děs, had, úder

(„Obrazovka monitoru se nám již ztrácí pod tenkým povlakem ledových květů.“)

První reportáž o konkurenci – gymnáziu Budějovická. Stoly se prohýbají pod porcemi kvalitního čtení: Karkulka, Krausovy deníky, Bibi. Ondřej Štefl porci na dvou stránkách o antikoncepci. Porgmanna vzal konečně čert.

8 Oko – do duše okno

(„Přijďte i vy zkusit vylepšit image Vašeho Pzeenu!“)

Opět reportáž: z gymnázia Pod Vyšehradem a z přilehlé hospody. Drogy a fetiš s páskou přes obličej – všichni na PORGu hledají jeho identitu. Vzpomínáte ještě na komise? Mapa je lepší než antikoncepce, tvrdí Petra Svobodová.

9 Lincoln

(„Máme nové redaktorky – predátorky.“)

Redakce omlazena krásnými dívkami. Gymnázium Nad Štolou, Yarborough School, Southwell, Sonnenberg, mor ve Vídni. Jako by PORGazeen ani nevycházel v Praze.

10 Fuck you

(„Úvodníky PORGazeenu jsou vždycky moc dlouhé.“)

Několik otazníků nad budoucností školy. Maturity už potřetí. Švédsko, Polsko. Ženy ve zralém věku aneb Přemek o hloubkové inspekci. Gabel slibuje Třeštíkovi, že všem natrhne prdel.

11 Nahoru po schodišti dolů

(„Vážení přátelé, ano.“)

Štefl o škole, Nico Lauber ústy Anny Hausenblasové o škole. Rumunsko, Rovensko, Roháče. Rrr... Svědci Jehovovi a Zápisky z výčepů lihovin, nevěstinců, Afriky, Prahy a odjinud.

12 Na stohu a na laně

(„Jak tenhle elaborát zakončit?“)

Časopis má nového šéfredaktora: nenáviděný None byl vystřídán Přemkem Matějčkem. Antika a Jiří X. Doležal. Začíná žabomyší válka, směšnohrdinská kapitola libeňského eposu. Nový hit školních škamen: změřte svému profesorovi lidský faktor!

13 Šachy

(„Za obsah tohoto výtisku nesu osobní zodpovědnost Michal Doležal.“)

Jeden z redaktorů trpící cenzurofóbií vydává samizdatově třinácté číslo. Žáby a myši opravdu v hojném počtu: Radvan Markus, Eva Vondráková, Lenka Kalousová, Petr Kolínský, Eva Kalivodová, Jan Hon, Petra Svobodová. Zapomeňte na časopis, vylepujte plakáty.

14 Zamyšlený lišák

(„Teď přijdou key.“)

Opět nová krev v redakci – Lukáš Honzák novým grafikem. Jinak samé žáby a myši. Nikdo nikoho neposlouchá, každý slyší jen sebe. Moudře o tom píše uprostřed časopisu Karel Čapek.

15 Bestie I

(„Již děle nechci být plný politicko-agitačních úvah.“)

Poprvé neplechly bicyklistovy. Žáby a myši a několik stránek rétorických a propagandistických slohových cvičení. Vzpomínáte ještě, čím jsme se všichni měli stát? („Staňte se Křisem! S úctou Josef Ůleha.“) Ještě že se dá utéct do Chorvatska či na gymnázium Zborovská.

16 Bestie II

(„Kdejaký VŮL má svoji představu o nové tváři školy.“)

V redakci úplně jiná jména. Jindřich Dobrota požaduje zákaz časopisu. Šéfredaktor konečně našel sílu a slibuje deratizaci. Žábám i myším dochází dech, plakáty blednou. Podle Nico Laubera tím PORGazeen může ztratit kvalitu a nezávislost. Báječná příloha básníka Matěje Kotalíka. Bařiny vyschly.

17 Aardman

(„Komča zdraví kominíka Váňu a líbá ho na čelíčko.“)

Šéfredaktorův nekrolog. Nové záchody. Staří studenti. Momentky z gymnázia Voděradská. Tři stránky pro milovníky Hitchcocka. Premiérově komiks Aleše Rolečka. Jde to i bez žab a myší, vždyť „nakonec stejně přichází ta poslední smrtící „kráska““.

18 Přetržen v půli

(„Ale pro pět ran do hlavy, vždyť já jsem vám zapomněl říci to nejhlavnější!“)

Nový šéfredaktor Ondřej Zátka slibuje s Ferdou Mravencem a bílými vránami, že bude dělat dobrý časopis. Rozhovor s veteránem Jimmanem. Bicyklista přistižen v nevěstinci. Sřhující dna Johna McKeowna. Nové rubriky. Do redakce se po čtyřech letech vrátil napravený a ostříhaný Krč.

19 On the road

(„Když si vybavujete, co všechno mělo být před lety jinak.“)

Čtvrté maturity. PORG provedl samoreportáž. Rozhovory s řediteli. Ukazuje se, že nové rubriky snad vydrží. Časopis konečně typograficky dospěl. Průnik do virtuální pavučiny. Co bude dál? Těžko říct...

PORGazeen je... ...abychom si užili trochu legrace ...skromný, ale nejlepší ...vzácná bílá vrána ...boj o přežití na pokračování ...pohádka pro Nica ...zápisek z výčepů lihovin, nevěstinců, Afriky, Prahy a odjinud ...pocta absurdním textům ...grafikova noční můra ...tradovaný mýtus českých dějin ...časoprostorově ztracený časopis ...blazené obcování s múzami ...tvor školou zjevně pohrdající ...fantasmagorická vize ...fašistoidní pornograficko-narkomanský časopis ...urážkou češtiny a všech lidí dobré vůle vůbec ...cosi shnilého ...třídí boj – v prdeli o j ...příklad užití extrakurikulární kontrastní metody výchovy k demokracii ...neplánovaná sebestrukce ...v boji proti Vám na Vaší straně ...Absurdita? Nikoliv. REALITA!!! ...Lukáš Honzák

Čtu PORGazeen?

Samotného mě udivilo, když jsem zjistil, kolik článků jsem v 18. čísle četl. Předtím jsem si myslel, že PORGazeen kupuji jen pro mámu, ale zjistil jsem, že když už ho mám, tak si v něm čtu. Tento zájem je však zřejmě normální – proč by mě nemělo zajímat, co píšou lidé, které osobně znám a se kterými jsem v každodenním kontaktu?!

V bájných dobách školních bojů jsem PORGazeen četl velmi intenzivně. Pravda, zajímaly mne především články takzvané politické. Některé činy redakce, zvláště pak Přemysla Matějčka, a aféra s placenou inzercí mě však na jistou dobu od PORGazeenu na-prosto odradily. S novou redakcí se ovšem ukazuje vyhlídka na lepší časy. Svědčí o tom také článek Ondřeje Zátky *Zpět ke kořenům...* právě z čísla 18.

Nemohu ovšem s Ondřejem souhlasit ve všem. Věta „Píšte a já vám za redakci slíbím, že otiskneme všechny vaše texty, pokud nebudou hloupé, demagogické nebo urážlivé“ mi zavání cenzurou a duchem Přemysla Matějčka. Nejen že způsob posuzování těchto

kritérií je dost pofiderní, ale pofiderní mi připadají i tato kritéria samotná. A také tím redakce podceňuje své čtenáře. Myslí si, že čtenáři nejsou schopni sami posoudit, co jim připadá hloupé a co demagogické? Mě například zajímá velice, kdo napíše hloupý článek, a i z demagogického článku si často vytáhnou něco zajímavého. A připadalo by mi zvláštní, kdyby míň lidí zajímalo, kdo koho uráží, než například šachy nebo recenze na nějaký film. Nakonec chci poznamenat, že si velice vážím práce redakce (myslím, že nejzajímavější je PORGazeen právě pro její členy) a že se těším na více kontroverzních článků a rozhovorů a na novou tvář PORGazeenu.

František Havlín

P. S. Tento článek jsem napsal na požádání a omlouvám se, jestliže splňuje některá z výše uvedených kritérií a že je nejspíš zajímavý jen pro velmi malou část čtenářské obce PORGazeenu. Nerad se vnučuji.

(*He's right, you know!!!* – pozn. E. H.)

PORGazeen

První, co mne napadá ve spojitosti s PORGazeenem, je množství práce, kterou musí tvůrci každého čísla vynaložit, aby ostatní mohli třimat časopis v ruce a číst třeba tuhleto větu. Navíc pro ostatní mimo redakci je vůbec těžké si představit, o jaké práci je řeč, pokud si to sami nezkusí, takže existenci PORGazeenu těžko mohou plně docenit. Pro tvůrce PORGazeenu je tedy obvykle jedinou odměnou (ta finanční to totiž zcela rozhodně není) vlastně „jen“ to, že PORGazeen vůbec je. – Ale ta právě rozhodně není zanedbatelná.

A druhé, co mne napadá ve spojitosti s PORGazeenem, je to, že je příjemné, že ve škole jsou studenti, kteří této odměně rozumí, a díky jim tedy můžeme třimat časopis v ruce a číst třeba tuhleto větu.

Boris Kubiček

Dialog Života (☺) a Smrti (☠) školy

Mělo-li by 20. číslo PORGazeenu být jakýmsi jubilejním číslem ohlížejícím se za uplynulými dvaceti lety, pardon čísly, svého pohnutého života, vzpomínajícím na rubriky, které již dávno zabil čas, i na ty, které stále ještě žijí v paměti čtenářů, bylo by hříchem opomenout významnou část každého PORGazeenu z let průkopnických, velmi oblíbenou stranu *Ze života a smrti školy*. Redaktoři i jiné existence zde jásali nad novými výdobytky v životě studentově či profesorově a nadávali na křivdy, které se jim či jiným nespravedlivě děly. Pokusím se tedy navázat na dobrou tradici několika útržky z běžného gymnaziálního života a věřím, že již od příštího čísla se najdou další přispěvatelé.

☺: Tak jsme zase dostali nové Výroční zprávy. Je milé pohlížet na barevné a lesknoucí se desky plné zajímavých fotografií. Je milé s pýchou prohlížet mimořádné aktivity, jichž se dostává nám, svěřencům ústavu. Jaká milá hrdost nás naplní při pohledu na výsledky, jichž dosáhli jak loňští oktáváni, tak běžní studenti v meziškolních kláních. A ti milí profesori a profesorky, jejichž věk a vzdělání nám dosud zůstávaly utajeny! Myslím, že můžeme tyto lidi nazvat milými.

☠: No tak prr, aby ses nám nepotento, živůtku. Tos' ve svém slepém optimismu a radosti ze života přehlédl, že na přebalu jsou fotografie leckdy stářím již zešedlé? Opravdu by se nenašlo víc fotografií přímo z akcí minulého školního roku 97/98? A když je všechno tak báječné a dokonalé, nemyslíš, že by to bylo báječnější, kdyby se nenašla pravopisná chyba hned v druhé větě úvodníku? No dobře, chyba sazeče, řekneš, jenže co chyby další? S interpunkcí má problémy každý, ale zjistit si takové údaje, jako že třeba Karin Pohanková-Marquesová nebyla třídni v kvintě, nýbrž v sextě a že septimu již, žel, nenavštěvuje Zuzanna Janyšková by autor sešitku (patrně pan © PORG, září 1998) mohl zjistit*. Přímo bych řekl, že tento tenoulinký sešitek, neobsahující ani telefonní čísla studentů a profesorů, je dalším syndromem pomalé paralýzy, která uchvacuje školu den za dnem.

☺: To od tebe bylo hnusný, stejně jako jsi hnusnej ty sám. Všude vidět jen zmar a rozklad je evidentně tvou jedinou ne-

pokřivenou vlastností. Copak nemůžeš vidět aspoň něco pozitivního, třeba na... no, třeba na těch roztomilých primánech?

☠: Cha, když vidím jednoho z těch prcků, vytane mi na mysli slovo myxomatóza. Je jich hrozně moc a ještě chovají všelijaká zvířátka, pravá to semeniště infekčních chorob. A věř mi, živůtku přiblíž, že jejich hezoučké schrány jsou leckdy jen slupičkou na hrubém povrchu lumpiků a lumpic, kteří si tropí žerty nejen ze sebe navzájem, ale i z autorit přirozených či nadpřirozených. A stejně tak všichni sekundáni, terciáni, kvartáni, kvintáni, sextáni, a ze všeho nejhorší jsou ti oktáváni. Snad jen septimáni tvoří životní tepnu gymnázia. Dá se říci, že jejich kanape se doslova hýbe životem.

☺: Ty zpropadený škarohlíde. Jakkak se mají ta děcka navzájem chovat uctivě a s pokorou, když je tak málo druhných profesorů? Pořád sedí ve své luxusní sborovně nepohlížeje na ta ubohá holátka trpící venku, v mrazu nevytápěných tříd a chodeb, v nichž se objevují rampouchy. Vyjimku tvoří jen knihovna, kde hodný pan knihovník začal spalovat některá starší vydání, aby uchránil pro sebe a pro tu hrstku ubožáků občas se vyskytujících v knihovně aspoň tu jiskérku života? Tohle naštěstí nevidíš. Ty jen pátáš po povrchních a zdánlivých škodlivostech mořících jinak krásné a zdravé tělo školy! Měl by ses stydět.

☠: Hluboce se mylíš a jsem jen rád, že o něčem ses zmínil sám, abys mi ulehčil námahu. Já dobře vidím všechny škody a nepra-

vosti. Dobře vidím poškrábané zdi a chatrné květináče. Pozorují trpící polštářky a srdce se mi zahřívá při poslechu úpění trýzněných nebožáků odevšad. A na hajzlících chybí klíče či ručníky. Čím dál víc připomínají rybárnu. Jak říkám, všude jen rozklad a zmar. Snad jen elitní skvadra těch zlotřilých Porgazeňáků na sobě nenechává poznat stopy různic a rozpadu. Pokusím se mezi ně tedy vetřít a zahubit to hnízdo obětavců. Nepřijdou-li jim na pomoc noví redaktoři, udolá je sám čas bez mé pomoci!

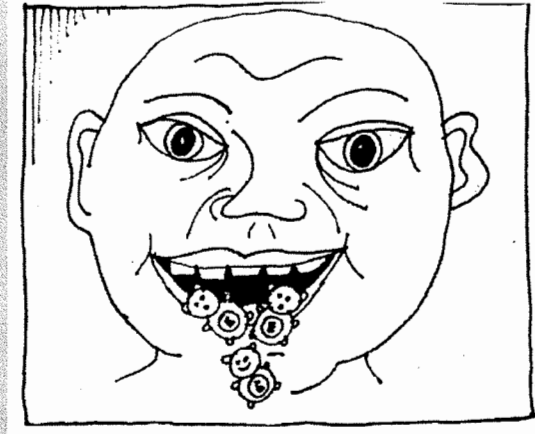
☹: Zlotřilče! Kéž se ti tvé rejdy nepodaří! Kéž jsou stále důkazy o neutuchající aktivitě studentů a profesorů, kéž zmizí ubohost a hnití a navrátí se opět zdravý duch PORGu z let dávno minulých, kdy se netěšila do školy většina, ale VŠICHNI studenti!

Eduard IV. Hulicius

*)Byl vizionář – Zuzanna v septimě zaplatpánbůh je. (Kuba Krč)

Kecy.doc

S Internetem jsou stále nějaké potíže. „Surfování“ vyžaduje veškeré naše soustředění, a proto při něm někdy zapomeneme na svůj lidský projev mimo počítačem zprostředkovanou realitu. Jednoho štouravého redaktora PORGazeenu napadlo, že by mohlo být zajímavé také nějaké projevy zaznamenávat. Těžko říci, jaký cíl tím sledoval... Jakmile se někdo posadil k Internetu, Jaroslav se tiše připlížil, přihlásil se na vedlejší počítač a všechno, co „surfař“ vypustil z úst, zapisoval do souboru kecy.doc. Do každého čísla z něj vybereme jednu či dvě oběti. Jaroslav bude ve své špiónáži pokračovat, a možná i vám jednou otevře cestu ke slávě. Bude neúprosný. Hlídejte se...!

BORIS KUBÍČEK:

Ulice, jo, to nevím, to chci právě zjistit.
Nó, jo.
Tak.
Není tam moje tužka? Jo, tady je.
Tak to je jedna věc.
Osm, vá za pás...
Dobrý den.
Počkejte, tadyhle sem si je...
Zbabělče, vy se bojíte, co?
Mě je to jedno, mě to vlastně vůbec nezajímá, toleto.
Jó, vlastně ještě sem chtěl...
Aha.
Tý, dydydydy...
No jasně.
Ach.
Doufám, že tam nejsou žádné posměšné kuplety, Jaroslave.

Tak, ale teď musím změnit...

Z vašich kradmých pohledů mám pocit, že se ta věc týká i moji osoby.
No opovažte se.

ZUZANA FOŘTIKOVÁ:

Dyť to bylo někde jinde.
Nebylo to ve sportu?
Když vono to de strašně pomalu.
Aha.
Já musím udělat ještě jednu zpět.
Tak.
Nevíte, jak se dělají takový ty, jak se tady pak objeví takovej ten seznam věcí, co tam je?
Nejlepší by bylo, kdybysem našla ten papír, co sem to na něm měla.
Už sem myslela, že mě to zase nemá rádo.

KORÁBSKÝ PROBLÉM -

- ZPRÁVA O UDÁLOSTI A POKUS O ŘEŠENÍ

Už je to zase tady. Nepříjemnosti spojené s cestováním na oběd do ZŠ Na Korábě se většinou dají přičíst na vrub neopatrným řidičům, vlastní únavě či nevyzpytatelnému počasí. Občas však vypukne cosi mnohem závažnějšího. Konflikt mezi našimi studenty a svěřenci státní základní školy. Tak jako byli před mnoha lety napadání dnešní i loňští oktáváni (kdo si dnes vzpomene na rozbitou hlavu Honzy Kalouse, naraženou hrudní kost Mikiše, na zlopostvěstné Korábany Káju a „Držku“?), jsou i dnes terčem útoků nevyzpytatelných osmáků a deváťáků naši sekundáni, terciáni či kvartáni.

Ve středu 23. září okolo půl jedné byl cestou na oběd již před vraty vedoucími

do jídelny napaden Šimon Vrána. Útočník byl asi o hlavu vyšší, měl s sebou asi šest kamarádů a byl nepochybně plný snahy nějak se ukázat před přítomnými spolužačkami. Dal Šimonovi takovou facku, že tento padl na zem. V nemocnici byl diagnostikován otřes mozku a nutnost setrvávání na lůžku. Šimon kromě toho přišel o školu v přírodě.

Ačkoli byl Š. se svými spolužáky, kteří jsou věkově na stejné úrovni jako oni Korábani, nemohli se jim fyzicky zdaleka vyrovnat. Kdo ví, jak by se situace vyvíjela, kdyby zrovna zpoza rohu nevyšla skupina nás, septimánů. Š. byl převezen do nemocnice, Korábani se větším dílem rozutekli, když se objevili naši i místní pedago-

gové, a my jsem šli na oběd. Já a Dominik Hradil jsme ještě byli požádáni panem profesorem Plecháčkem o pomoc při identifikaci agresora druhý den, na začátku Korábského vyučování.

Krev přítomných PORGánů vřela a volala po fyzické odvetě. Studenti se zpět přes park vydali po skupinkách. Smečka dává odvalu, a proto se našli jedinci, kteří pokřikovali výhrůžky po partě korábských klucinů zhruba sekundánského a terciánského věku. Ti na oplátku vyhrožovali jim a slibovali všem PORGistům pomstu. Naštěstí potkali zrovna septimánskou obědovou společnost, která jim ústy vynikajícího diplomata Petra Kaliny vymluvila jejich krvežíznivé názory.

Druhý den brzy ráno (o osmé hodině!) jsem zavítal s D. H. a panem profesorem Plecháčkem do oné obrovské budovy shlížející na náš maličký ústav z druhé strany parku. Po sedmi letech jsem slyšel zvonění zvonku a bouchání dveří záračně ztichlých tříd. Disciplína, která panuje na státních školách a je pro nás, dítka štěstěny, zcela neznámá. Korábský ředitel svolil provést identifikaci. Zároveň se pozastavil nad problémem, že když se dva perou, není u toho jen jeden, a že Šimon tedy do zajista neměl čisté svědomí. Názor k pousmání, ale něco pravdy na něm být mohlo. Pak nás již vedly dvě úchy, soušky či dohlížitelky neosobními chodbami do nejvyššího patra, kde sídlí osmé a deváté třídy. Stačilo se zmínit o tom prostém faktu, že útočník byl oblečen do dresu korábského fotbalového teamu, a okruh podezřelých se zužoval. Navíc na Korábě existuje instituce práskače. Zkušená zástupkyně ředitele si jej zavolala z jedné třídy na chodbu a medovým hlasem na něm vymámila jméno a třídu našeho delikventa. Odporné, ale zjevně běžné užívání.

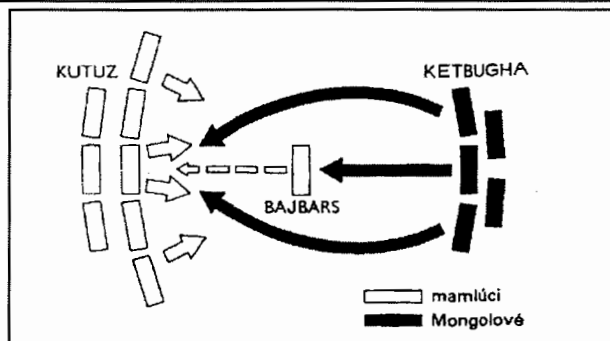
Ve fyzikální učebně, do níž jsme byli uvedeni, se nacházelo asi 15 žáků. Samé známé tváře z obědů. Tentokrát za sešity a tužkami srovnanými do pravého úhlu a se strnulými výrazy. Obličje mnohých se protáhly, když spatřili naši skupinku. Zapomněli vstát. Obě přítomné pedagožky je exemplárně seřvaly. Pak se, zatímco jedna ostřížím zrakem ze stupínku přehlížela žáky a druhá jako sup kroužila okolo lavic blíž a blíž, zeptaly, zdali někdo neví něco o včerejším incidentu. Zvedli se tři chlapi. Pamatoval jsem si jen jednoho – toho, který se včera přiznal na mnou zařvanou otázku: „Kdo to udělal?“ Ten se přiznal také teď. Následovala ukázková buzerace oběma dravkyněmi. Byly sčítány všechny jeho hříchy, byl mu vyčítán postoj těla, grimasa v obličejí, oblečení – byl prostě cepován. Myslím, že nám třem, vyslancům z humánního světa PORGu, bylo všem trapně. Konečně byli všichni tři vyvedeni

na chodbu, kde jim pan profesor lakonicky oznámil Šimonův stav a rizika jim z toho plynoucí. Je jim totiž nad patnáct let a jsou stihatelní. Útočník se bránil, zapřel jakékoli komplice (a mne tu středu děsilo očekávání chvíle, kdy se na sebe vrhne s těmi ostříženými romskými* rváči postávajícími okolo...) včetně těch dvou, co se přiznali s ním. Konečně přišla klíčová otázka: Proč? Odpověď byla nesouvislá a nesrozumitelná. Jak jsem pochopil, před nějakou dobou kdosi Šimonovi ukradl při obědě jablko a on podezíral onoho nešťastníka, který se nyní koupal v potu před námi. Prý na něj všelijak gestikuloval a ukazoval mu všelijaké symboly. Kdy? No v tramvaji, na ulici, při obědě. Dokonce jezdil okolo Korábu v autě a ukazoval si s kamarády na toho nebožáka, který nyní stál v zahanbení. Jeho trpělivost nakonec přetekla a on dal Šimonovi jasně na srozuměnou, že mu příště dá, slušně řečeno, přes ústa. Tak se i stalo. Zajímavá historika. Hodilo by se jí zdramatizovat.

Korában dostane patrně dvojku z chování a ředitelskou důtku. Kromě toho mu hrozí obžaloba pro ublížení na těle a napadení. Někomu se možná bude zdát právo bezzubé, ale je to rozhodně lepší, než kdyby se rozpoutala mezi námi a Korábany vendeta vedoucí až k těm největším obětem. Nežertuji.

Chodit na oběd, či nechodit? Riskovat napadení, či neriskovat? Bránit se, nebo provádět preventivní úder? Nevystřkovanos do parku a dále bez eskorty profesorů či starších studentů? Nejjednodušší odpověď, kterou jsem vymyslel, je takováto:

Jsmo studenti s mnohem vyšším intelektem než Oni. Jsme však slabší. Neumíme se tak prát, nejsme zvyklí na kasárenský způsob života, kde silnější požívají slabší. Nemáme zázemí – dojíždíme z celé Prahy

a naše komunikační trati se zázemím jsou roztaženější. Dokážeme si z Nich dělat legraci. Oni nenacházejí jiný způsob na očistění své cti než fyzickou odplatu a poníženi protivníka. My jsme předurčení k studiu na vysokých školách a k zapojení do vyšších vrstev společnosti. Oni budou tvořit sůl země – dělníky a pracanty dřoucí v potu tváře. Žít spolu musíme. Musíme spolu žít tak, abychom se navzájem nepozabíjeli. Proto doporučuji chodit na oběd s klidným srdcem a myslí. Neriskovat ničí bezpečí – ani svoje, ani cizí. A především IGNOROVAT jakoukoli provokaci ze strany Korábu. Přijde-li fyzický útok, snažit se bojovat s přesilou na své straně a nejlépe klidně uprchnout pod bezpečí dospělé osoby. Cesta práva si najde odplatu civilizovanější, než bude oko za oko a zub za zub. My se VYSTŘÍHEJME jakéhokoli projevu arogance či provokace vůči těm druhým. Mají nejen mozek a city, ale i čest, která se dá snadno potupit. A její očistění si žádá vaši krev. Snažme se žít v míru a souladu se všemi okolo nás. Stačí, když je tam tak mizerné** jídlo, víc negativního na Korábu nenalézejme!

* To není nějaký rasismus, pane řediteli, ale konstatování smutného faktu.

** Odvolávám po zážitcích ze školy v přírodě.

E. IV. Hulicius

TATRY '98

O prázdninách se studentům evidentně stýská po možnosti zahrávat si s trpělivostí svých vychovatelů (v průběhu školního roku se příležitosti nabízejí každý den). Provést týdenní pochod napříč slovenskými velehorami, jehož plánovaná trasa naprosto ignoruje hranice států, národních parků a lidských možností, to je jeden ze způsobů, jak nevyjít ze cviku a zlobit i o prázdninách. Nuže, čtete zápisky horského vůdce.

sím bez samochvály uznat, že se nám to v Tatrách zase jednou povedlo. Na orosené koleje mikulášského nádraží se ráno 9. srpna vyhmulo sedm nevyspalých studentů PORGu a jeden německý „rozvraceč – profesionál“ s přítelkyní. Z účastníků loňské expedice do Nízkých Tater se letos znovu odvážili pouze tři: Komča, Nico a já.

První den jsme bydleli v příjemné chatce mých známých u břehu přehrady, připravovali se (hlavně duševně), dospávali, pár plavců dokonce překonalo místní zátoku Liptovské Mary. Nico hod-

notí místní pivo: „Fuj Teufel!“ Celý den si zpíváme „jsi moje mááma, moje mááma...“ Zastřelte toho, kdo to sem zatáhl! Počasí je krásné, s vidinou krásného pochodu usínáme.

Slovensko

Následujícího rána jsme vyrazili... respektive v půl dvanácté jsme v klídku odešli vstříc Chočským vrchům. Velice záhy se projevil rozdíl v rychlosti postupu. Po průniku Prosieckou dolinou se ocitáme na pastvinách náhorní Oravy, nakupujeme v malebných vesničkách, které vypadají, jako by ještě nezaregistrovaly re-

voluci (ať už Únor, nebo Listopad). Poslední kilometry kolem kopce Kopec se zdály být nekonečné a začaly se ozývat první projevy nespokojených. Kdesi mimo mapu jsme našli plánované místo k přespání: na kraji lesa s výhledem na Zuberec a Tatry (spíše na jejich obrysy, protože už byla tma). Po královském jídle (kousek lančmitu a hora těstovin) jsme se odebrali do stanů nebo jen tak do spacáků se samými příjemnými myšlenkami (např. že přijde medvěd, vlci, Jánošík, ochranáři).

Podobný byl i další den, co se nulové obtížnosti týče. V Zuberci jsme se snažili přijít na to, kde má Suchomel chatu. Různily se ovšem návrhy, co uděláme, až ji najdeme. Napsali jsme několik pohledů těm, co měli původně určitě jet (např. Maruška, Julie). Následovala pohodlná cesta přes hřeben Skorušiny s výhledem na Roháče a sestup do největšího tatranského zapadákova Oravice. Je to jediná slovenská osada na severní straně Tater, Polsko je doslova za humny. Je tam jeden kemp, žádná večer otevřená hospoda... ovšem! Za nicotné vstupné se zde může unavený turista do pozdních hodin cachtat v termálním koupališti, což všechny nadchlo. Nico: „Hier sind wir am Arsch der Scheißland“ (němčináři přeloží). Rozhovor dne:

Bětka: „Mikiš, jak je to ještě daleko a vysoko?“

Já: „Asi osm kiláků a pět set metrů dolů. Už sme skoro tam.“

Kazbunda: „Mikiši, jak daleko ještě pudem?“

Třetí den byl kritický ze všech pohledů. Rozdělili jsme se na dvě skupiny podle toho, kolik měl kdo roupů. Ti šilenější (drsnější) postupovali přes vrchol Bobrovice (někdejších 1663 m), ti měkčí (rozumnější) přímou cestou. Sráz: pašerácký přechod do Polska v Bobroveckém sedle. Několik sadistů pod vedením K. Hanzlíka zde zmasakrovalo asi tisíc mušek, jimiž v souvislé vrstvě pokryli čísi tričko. Na populaci much tatranských (i tatrzkanských) to ale žádný viditelný vliv nemělo – žraly nás dál.

Polsko

Po krátkém odpočinku jsme nasadili kriminální výraz a tiše se přemístili do polského údolí. Tam jsme se cítili trochu divně. Octli jsme se mezi uhánějícími komerčními povozy valachů, salašemi prodávajícími zmrzlinu a snad i krávu Milku zde bylo možno zahlédnout. Kromě toho se tu vyskytovaly i objekty komerce: spousta polských rodinek konzumujících přírodní krásy, oblečených jako na procházku městem.

Inu, Poláků je čtyřicet milionů a patří jim pětkrát menší území Tater než Slovensku. Za vstup do národního parku se platí v přepočtu asi 30 korun, člověk si připadá jako ve Švýcarsku. Přesto se dá v polských Tatrách najít pár zapomenutých koutů; jedním takovým místem je například poľana pod Kominiarským vrchem posetá desítkou opuštěných salašů. Tu nejlepší, s ohništěm, podlahou a vodotěsnou střechou, už před naším příchodem obývali čtyři polští rasta-squateři. My jsme obsadili nedaleký, celkem ucházející srub.

Středa byla vyhlášena oddechovým dnem. Línější jedinci strávili celý den poleháváním, diskusemi, koupáním v potoce, spánkem, čtením či navazováním mezinárodních vztahů se zmíněnými Poláky. Čtyři dobrovolníci vyrazili z hor do civilizace pro potraviny. Cestou jsme diskutovali např. o Romech a rasismu (s kýmpak

asi...). Poté jsme se pokusili nenápadně proniknout zpět na území TPN bez placení. Po několika desítkách metrů nás ale dojel řvoucí stréc na kole, že prý máme zaplatit „wstęp do parku narodowego“. Poslušně jsme zaplatili, v duchu se nás však zmocnila rebelská radost nad tím, že svým tajným pobytem v Tatrách připravujeme polské bratry o spoustu peněz. Správně bychom totiž měli zaplatit za devět lidí na tři dny.

Tomáš Bíla s sebou po horách tahal tzv. černou skříňku, malinký počítač do dlaně, do něhož zapisoval průběh expedice, aby si bača, který najde někde v lesích či na hřebenech několik ohlodaných koster s batohy, mohl přečíst naši „funny story“.

Černá skříňka: „Zásoby zlotých byly od začátku malé, teď jsou ještě menší. Zásoby jídla taky. Flákáme se. 14. 8., předposlední den putěšenstva: Mikiš vyrazí před sedmou, aby napravil včerejší lehkomyšlnost zásobovačů. Je mlha, trochu prší. Naštěstí jsem večer přesunul tábor do chaty, jinak bych byl teď tuhej. Je vidět na 7 metrů, a když zafouká vítr, jsou cáry mlhy vidět přímo před obličejem. Dneska se dobře nepůjde...“

V noci byla opravdu slušná bouře, během dne se však vrátilo krásné počasí. Ve čtvrtek ráno jsem se obětavě vydal pro potraviny dvě hodiny před ostatními a sešli jsme se v sousedním údolí. Na rozcestí mě čekalo nemilé překvapení – Komča se chce za každou cenu vrátit domů, vypadá to na začátku středního ucha, dostal ho takřka přes noc. Vydali jsme se tedy ve dvou vstříc neznámému... Ostatní mezitím postupovali plánovanou trasou přes legendární Giewont (1909 m) až na chatu pod ním. Na pochodu se ukázalo, že naše německá přítelkyně Thordies je (oproti našim předsudkům) velmi výkonná turistka a že skutečná brzda je opět Lauber. Já a Komča (jehož úroveň vnímání neustále klesala) jsme se zatím prodírali nechutným smogem v turistickém centru Zakopane. Vzdálenost mezi jednotlivými objekty, které jsme museli navštívit, tj. mezi směnárnou, lékárnou, nemocnicí, nádražím, autobusovým nádražím atd., byla vždycky nejmíň 5 km! Komčovi byly naordinovány tři různé léky, ale ucho mu nepropíchl. Samozřejmě ho to dost naštválo, což byl jediný projev emoce, kterého byl ve svém stavu schopen. Polskému zdravotnictví jsme tam nechali nějakých 300 korun. Asi ve dvě jsem Komču odeslal autobusem do Liptovského Mikuláše, pak jsem vyrazil zpět do hor. Na chatě jsme se šťastně setkali, ještě jsem stihnul s foťákem vyhopsat na Giewont.

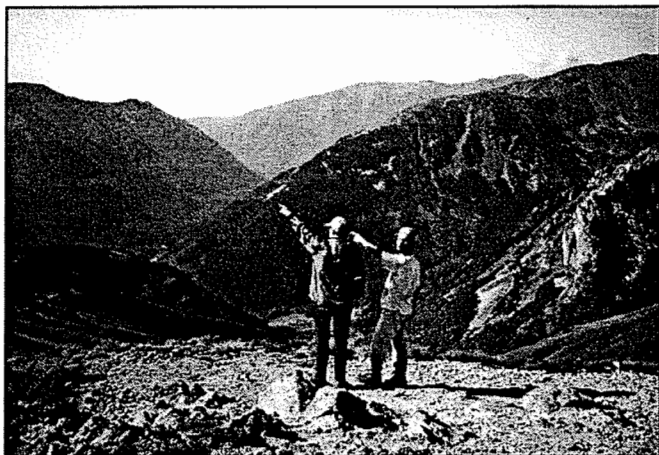
Černá skříňka: „Potíže: (...) Křištof – úpal, celou cestu se motal, spí. Budeme spát v divné chaloupce na zemi ve výčepu. Asi nás zabijou, zahrabou a okradou. Pro případ, že by byli primitivní, nechávám v černé skříňce zprávu. Viděli jsme taky zitřejší cestu, asi to nezládneme.“

V „Hale Konratowej“ jsme se královsky najedli (ozývaly se poznamky o poslední večeři) a já jsem začínal pomalu hodnotit celou akci: 12% ztráty, skvělý počasí celou dobu, dobrá nálada, žádné oficiální problémy, celkově plus. Nikdo z nás netušil, jak to dopadne zítra.

Vrchol

Poslední den nás čekalo překonání hlavního hřebene, kterým prochází státní hranice, a sestup patnáctikilometrovou Tichou

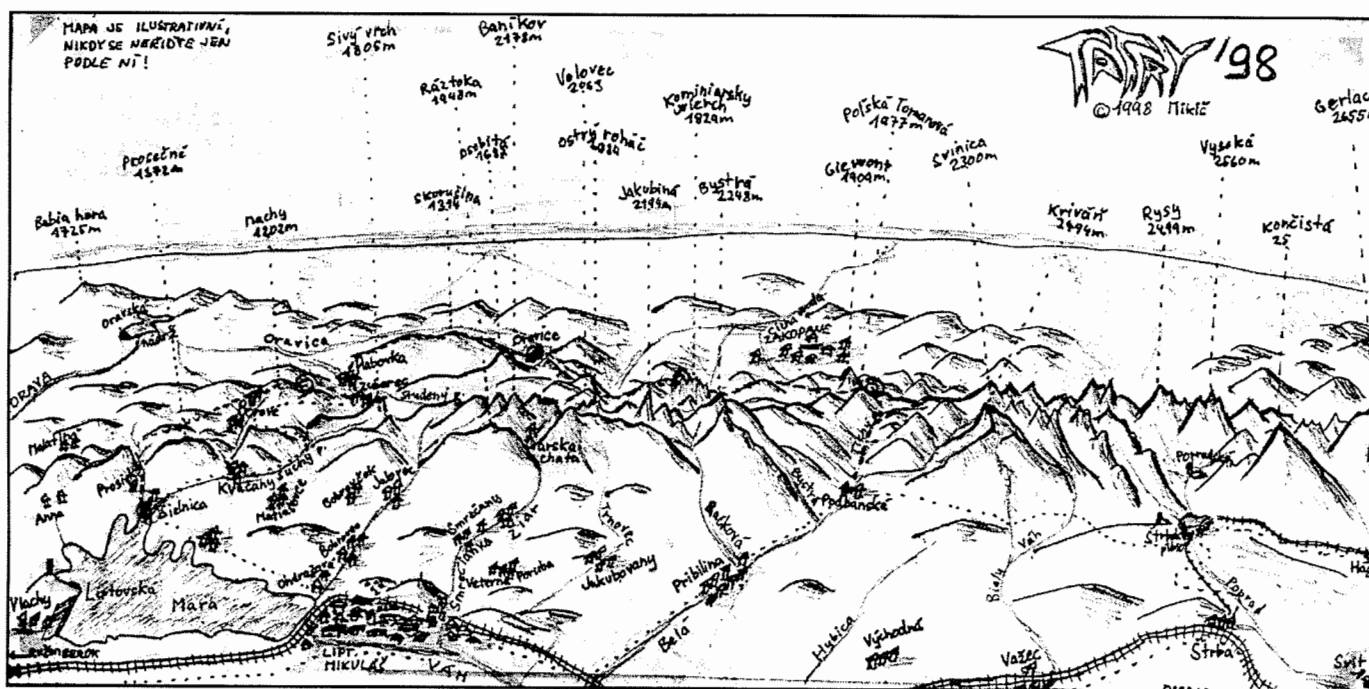
dolínou. Jako bonbónek pro horolezce byl naplánován ještě výstup na Svinici (2301 m), k tomu se mi ale podařilo překecat jenom Tomáše. S náskokem jsme tedy vyrazili kolem půl sedmé ráno. Na Kasprův vrch nás doprovodil ještě Kazbunda, který spěchal, protože to chtěl tentýž den stihnout někam do Hranic na Moravě. Zbytek expedice měl postupovat nejpřímější cestou (22 km). Na Kasprovy Wierch (1989 m) vede z Polska kabinková lanovka, kterou možná pojede Křištof, kterému v noci nebylo dobře. Černá skříňka: „Je půl desáté, už jsme dvě hodiny na cestě, jsme na Kasperově vrchu (Tomáš si zřejmě myslel, že ta hora je pojmenována po duchovi), cca 1980 m n. m., superschnelle gruppe se tady rozdělí, Kazbunda jde dolů na autobus, já s Mikišem na Svinicu (2301 m). Za tři hodiny bychom se měli vrátit a najít tady svoje batohy a vzkaz od Nica, který tudy bude procházet s pomalejšími.“

V monstrózní budově lanovky je observatoř, meteorologická stanice, záchody, několik obchodů se suvenýry a obrovská kantýna ve stylu McDonald s tím rozdílem, že tam prodávají aspoň pivo. Pětinásobek normální ceny za hamburger? Žádný problém, když máte po kapsách spoustu drobných, které vám za horama budou k ničemu. U obsluhy záchodků jsme si nechali pohlídat batožinu a vyrazili jsme vstříc štítu tyčícímu se ve slunečním oparu o pár kilometrů dál. Ve výšce 2000 m se Kazbunda neúspěšně pokusil donutit svůj aparát fotit, načež nás opustil a sestoupil do nekonečného údolí.

Po půldruhé hodiny trvajícím výstupu jsme v půl dvanácté stanuli na vrcholu Svinice. Němý úžas nad krásou světa skal a sněhu trošku narušovali určení sváteční turisté, které do dvou tisíců vytáhla lanovka a pak si za slušný prachy najali horského „průvodce“. I v nejvyšším pásmu se vyskytuje tzv. pták somrák. Je to vrabci podobné stvoření, kterému nepřekáží ani obrovský prostor a silný vítr, aby se dostal ke kousku chleba a půlce čokolády, které si na vrcholu rozbalíte jakožto oběd. Když jsme si vychutnali pocit triumfu a konstatovali jsme úspěšný závěr expedice, sestoupili jsme opět na Kasprův vrch. Plánovaný přechod hranic: 13⁰⁰. Černá skříňka: „Výstup na Svinicu byl krásný, kóta 2301 dosažena 11:28a.“

Všem účastníkům patří obdiv za jejich výkony, jako odměnu mají krásné vzpomínky na nádherný týden. Chcete-li se dozvědět, jak celá akce dopadla, a máte-li v sobě zároveň nějakou tu skrytou škodolibost, čtěte článek „Kasprovy wierch...“ kdesi v tomto PORGazeenu!

Michal Doležal, černá skříňka – Tomáš Bíla

VOLBY DO PARLAMENTU ČR, SENÁTU 1998 VOLBY DO KOMUNÁLNÍCH ZASTUPITELSTEV 1998

© AGENTURA ## HuBa ##

Vážení čtenáři a obdivovatelé agentury HuBa,

neúprosná situace v naší drahé republice si vyžádala konání tří voleb v jednom kalendářním roce. Kromě předčasných voleb do Poslanecké sněmovny, o kterých jsme již informovali v minulém čísle, byly naplánovány – tentokrát už regulérní – volby do komunálních zastupitelstev a volby jedné třetiny senátorů. Jak je náš svatou a milou povinností, provedli jsme coby poctivá a řad-

ná průzkumová agentura včas podrobný a tentokrát velice utajený průzkum preferencí našich, to znamená školních, voličů. Bez delších okolků přejdeme hned k závěrečným výsledkům.

Komunální volby: V klání o úřad primátora hlavního města Prahy by zvítězil dle přání našich milých spolustudentů a pedagogů kandidát SPR-RSČ. To není vtip. O pouhých několik procent pod panem Škraloupem (SPR-RSČ) se umístil pan Sušinka,

kandidát Důchodců za životní jistoty. Ze známých jmen se pokusí uspět ještě dosavadní primátor Koukal (0%) či bývalý ministr životního prostředí Bursík (0%).

Volby do Senátu: O 27 křesel na nadcházející šestileté období se nerovným dílem podělí KSČM (10 křesel), Nezávislí (9 křesel), táta Falbr (2 křesla (???)), ČSSD (5 křesel) a ODS (1 křeslo, překvapivě Jan Koukal).

Všichni dotazovaní si byli svými tvrzeními jisti a odmítli je odvolat.

Mnohokrát děkujeme všem dotazovaným, že zachovali slíbené absolutní mlčení o našich dotazech. Zároveň bychom rádi poděkovali těm, kteří hodlají neemigrovat před zaplacením školného.

HuBa – augura veřejného mínění

ŠvP – Běstvina 1998

Bývalo zvykem, že septimáni a primáni na začátku školního roku odjížděli na společný týdenní pobyt, aby bylo dosaženo „rychlejšího zapojení primánů do školního kolektivu“. Tato akce se těšila velké popularitě jak studentů, tak rodičů, a když byla loni zrušena, zvedlo se mnoho hlasů za její letošní znovuzavedení. Skutečně se tak stalo a staronová akce v prvním zářijovém týdnu proběhla. Toto je její stručný a subjektivní popis. Skládá se ze dvou různých pohledů na věc: kritického, hodnotícího pobyt jako takový, a optimističtějšího, zaměřeného na náplň akce. Jakkoli kriticky se však vyjadřujeme k méně slavným chvilčkám, je třeba podotknout, že celá akce dopadla dobře. Rozhodně lépe, než mohla dopadnout, kdyby nedopadla tak, jak nakonec dopadla.

Krásné začátky:

prima a septima opět na společné ŠvP v Běstvině u Seče

☺ Zábava

Pokud právě nepršelo, věnovali se studenti sportům nebo spíš fyzicky náročným aktivitám. Většina se jich těšila nadšením účastníků, alespoň počátečnímu. Byly ale i takové, které vzbuzovaly přinejmenším nedůvěru.

Například profesorem Příbíkem upravený softball, čítající pět met. Jeho pravidla byla účelově upravena tak, aby se setřely věkové rozdíly hráčů (fungovala však právě opačně).

Další opravdu povedená odpolední hra (opět podle p. prof. Příbika) spočívala ve sbírání bodů v různých originálních disciplínách, které byly k tomuto účelu porůznu umístěny v celém táboře. K nejpoblábnějším patřil „mamiččin nákup“ – přenášení zhruba desetikilových betonových kvádrů přes fotbalové hřiště – anebo „běh na Plzeň“ – obíhání areálu cestou necestou.

K těm oblíbenějším hrám patřily například Křížníky, které připravili Eduard s Vavřincem. Ve zkratce: byla to hra na honěnou kombinovaná se hrou na schovávanou. Jelikož se ale odehrávala v lese, v podrostu plném trní a kopřiv, přinesla hráčům nejen požitek, ale také poničenou kůži na končetinách.

Večer pravidelně probíhaly často neoblíbené seznamovací a kontaktní hry. Jakkoliv nebyly přijaty ani hrány s nadšením, svůj účel splnily. Koncem pobytu se primáni se septimány navzájem znali a seznamovací večery na tom měly bezesporu výrazný podíl.

Jaroslav Mojžíš (optimista)

Silné zážitky:

kritický pohled na ubytovací zařízení Běstvina, na naši ŠvP tamtéž a vůbec na všechno, co se nám tam nevydařilo

☹ Ubytování

Prvním zážitkem byla hned po příjezdu návštěva ubikací. Začneme tedy konstruktivní kritiku zde. Na naší „chatce“ pro 6 lidí se nachází dvě postele a dvě palandy. Většina drátěnek se ale už při nejslabším dotyku propadá až k zemi nebo v případě palandy až na hlavu spolunoclezníka z přízemí. Na zemi je ovšem hezky...

Záhy přinesené ložní prádlo dodává nejen postelím, ale celé címrě zajímavější podoby. Kromě polštáře a deky jsme dostali, světe div se, spacáky či jejich zdařilé napodobeniny. Drobná zvířátka jsou samozřejmě nepříjemnými spolunoclezníky, ale co se dá dělat. Usínám se vzpomínkou na svůj vlastní spacák, který si právě teď hoví doma. Ptáte se proč? Ani se neptejte.

☹ Počasí

Když prší pořad, je to jistě ohavné. Je ale ještě něco horšího – když prší zrovna tehdy, když potřebujete hezké počasí, zatímco jindy je takřka hezky. To, že nám čas od času sprchlo, by se snad dalo přežít. Těžko ale nezapomenout chvíli, kdy vám na celý den chystaný večerní táborák s bojovkou prší, a vy, místo abyste se mohli užírat vzteky, musíte čelit sebevědomým výrazům primánů, kteří vědí, že večer měla být bojovka, a myslí si, že ten slejvák je součástí plánu.

☹ Strava

Strava bývá na školních výpravách do terénu většinou vděčným tématem kritiky. Tentokrát tomu bylo jinak. Vařili jsme si sami, což dodalo všem pokrmům na chuti, nebo alespoň na zajímavosti.

Tomáš Bila (pesimista)

Chcete-li se obzvláštnit a kulturně využít, čtěte:

Všem umělcům, básníkům a hudebníkům, jakož i jiným tvůrcům, se nabízí skvělá a jedinečná příležitost! Oslňte svět svým vystoupením na PORGsession v prostorách nové literární kavárny!!! Ukažte, co umíte!!! Účast kapacit české literárně-umělecké elity nejen možná, ba přímo pravděpodobná.

Zájemci o další informace necht' o sobě dají vědět Jarovi či Tomášovi (oba septima).

KASPROVY WIERCH, HLAVNÍ HŘEBEN ZÁPADNÍCH TATER, STÁTNÍ HRANICE P/SR; 15-08-1998, 11⁰³ GMT...

(volné pokračování článku Tatry 98 aneb pravda vítězí!?)

...při pohledu na vojáky procházející po hranici:

„Mikiš, vidíš ty dva snipery?“

„Jo, ti sou v klidu, jsme přece Slováci.“

Bágly jsme si vyzvedli, pohraničníci nikde, akce! Ale, kdopak to kráčí proti nám, nejsou to naši dva „vojini“?

„No, my jsme Slováci a jdeme na Slovensko... Paszporty, jistě... No, Češi... Nesmíme přejít? Ale my musíme... Co? Musíme do Polska a přes přechod? To ne! My těmhle státům nic neprovádíme... Kde jsme bydleli? No, vždycky na chatě, normálně... Jenom my dva... Jak jsme přišli do Polska? No, přes přechod, jo, na Oravě... Nemáme peníze... Prosím... Hej, sakra...“ (SOUTĚŽ! Najdi v tomto projevu pravdivou informaci.) Byli neoblomní. Pak něco zadržovali do vysíláček, což mělo, jak později zjistíme, fatální význam pro ostatní členy expedice. Kdekoliv jinde na hřebeni by vstup s batohem do údolí znamenal slušný hazard. Vojáčkové si samozřejmě na stezku hezky sedli a koukali.

Černá skříňka: „*** katastrofální zprava *** Psano po 22 km horizontálně a +800 -1500 m vertikálně... U lanovky hlídali přechod na Slovensko pohraničníci, poslali nás do Zakopaného, potažmo do prdele.“

Karta zdaru akce Tatry se obrátila. Čekal nás tříhodinový dynamický sestup do Zakopaného, během něhož jsme prokleli celý svět, občas jsme měli sklony k brutalitě vůči našim polským bratrům, ale hlavní starosti byly: co Lauber?! O druhé skupině jsme totiž nevěděli nic, každopádně nám bylo jasné, že nemají fyzické, psychické, finanční a hlavně ani časové předpoklady k tomu, aby se dostali do Liptákovského Mikuláše tudy, kudy my, totiž 160 km oklikou přes Lysou Poľanu a Poprad. Já:

„Kdyby se dneska nedostali na vlak a museli by noc trávit někde v buši, tak to abych pak prvního září ani nechodil na piknik...“

Zakopane, tu díru na odstřel, jsem už našel, a tak jsme to namířili rovnou na autobusové nádraží. Tomáš (hrozivě):

„Mikiš, jak daleko eště?“

„Dost, tady jsou všechny vzdálenosti na druhou.“

Vzdálenosti byly ještě umocněny bolestmi v chodidlech, která po týdenním šlapání dlážděných cest a závěrečné 10km třešniče po asfaltu ignorovala jakékoliv domluvy. Neměli jsme ani polské drobné (prokletý hamburger!) na to, abychom zavolali nouzovou linku k mým příbuzným, jestli se jim neozval Lauber. Svým nohám jsem pak ulevil menším během po zavřených směnárnách, museli jsme se tedy spolehnout na to, že řidič vezme slovenské. Nevzal. Konec! Já chci umřít...

Zachránila nás paní, která cestovala na Slovač a ochotně vyměnila zloté za koruny. Bodejť by ne, když jsme jí nechali osmdesát Sk k dobru. V autobuse k hraničnímu přechodu jsme si konečně vydechli.

„Takže my jsme v suchu. Teď ještě Nico & spol.“

Černá skříňka: „Nico má mimo jiné lístky na vlak z Liptákovského Mikuláše v ceně 3150 Kč – ty nám o půlnoci propadnou –, taktak peněz na autobus tam (vlastních 500 Sk), český erár a pět lidí, čítaje v to jednoho bez pasu (Thordies), jednoho polomrtvého (Krištof), jednu línou (Bětka), Eduarda a sebe sama, tedy všeho schopného Germána. Pokud nepřešel hranici lépe než my, je mu většina z toho nanic.“

My s Mikišem máme naopak slovenský erár (400 Sk) a moje úspory, tedy 120 Sk a asi 750 Kč (a jak se teď hoděj). Taky máme hlad, protože jsme počítali, že do druhé hodiny potkáme Nikovu skupinu, a tudíž jsme nebrali nic s sebou. Navíc máme starost o Kazbundu, který sice překonal polskou stranu hranice (ráno tam nikdo nebyl), ale mohli ho chytit na slovenské straně.“

Na hraničním přechodu Lysá Poľana, uprostřed lesů pod štítu Belianských Tater, se nachází jen odbavovací budova a kamion prodávající potraviny (východoevropská verze duty free shopu).

„Kde máte polská razítka?“

„My jsme přešli v horách... turisté...“

Polský celník se napařil jako kohout na úsvitu.

„To je nelegálně přejšče!!!“ zakokrhál.

„Ne ne ne, my jsme šli přes přejšče... autobusem, bylo nás tam moc...“

Do toho se vložil slovenský oficír:

„A kde ste přešli? Oravská Polhora alebo Suchá Hora?“

Rozhodující chvíle. Řekneš to správně a jedeš domů. Řekneš to špatně, jsi zatčen a musíš se přiznat:

- k zakládání ohně v ochranném pásmu,
- k nocování v ochranném pásmu,
- k nelegálnímu přechodu do Polska,
- ke dvěma nocím stráveným v národním parku mimo ubytovací zařízení,
- k neplacení poplatků pro pobyt v národním parku,
- k pokusu o přechod na Slovensko pašeráckou stezkou...

„Suchá Hora, Chocholow.“ (Ve vypjatých situacích si občas mozek vzpomene i na to, o co kdysi jen letmo zavadil, např. že přechod na Oravě je u Suché Hory a vesnice v Polsku se jmenuje Chocholow.) Slovák bez odpovědi vzal pasy, vysázel razítka, a jakmile jsme byli mimo doslech, neváhali jsme se náležitě projevit v tom smyslu, jak jsme jim všem vytřeli zraky.

U autobusové zastávky jsem zaslechl, jak nějaká paní povídá:

„No, a teraz som v hroznej situácii. Mám dve autá na opačných stranách Tatier...“

Neodpustil jsem si skočit jí do řeči:

„To my máme na opačných stranách Tatier dve časti výpravy, ktorá má dnes o polnoci odísť do Prahy, a v Mikuláši je jeden človek v neznámom stave, to je radosť!“

Ti, kteří se jí zabývají, jsou z velké části politiky. Využívají všeobecně zavedeného trendu, že drogy jsou zkárou pro dnešní civilizaci a mládež, ze které má vyrůst něco jiného než flákači a lidé pracující jen pro sebe (jestli vůbec). A má se z ní stát také nová generace odlišná od té dnešní. Ta dnešní totiž nebyla odkojena drogami jen z jednoho důvodu, a to proto, že komunistický režim té snad ještě větší drogové vlně zamezil vstoupit do země, jako vůbec všemu západnímu. Možná že když se snaží do svých volebních slibů dát taky něco o tom, že zlepší podmínky pro léčbu narkomanů, hrají tak jen na strunu ustaraných voličů – rodičů, kteří se obávají, aby jim doma nevyrostl feták nebo aby jejich stejně zkažené děti nezkažil nějaký ubohý zhroucený narkoman. Je také možné, že si títo dospělí už nepamatuji, jaké to bylo, když se v mládí dopařili k nějakému tomu LSD.

Tito lidé v zásadě „naši novelu“ podporovali. Připadalo jim eticky nevhodné, aby prosazovali růst kriminality mládeže.

A lidé, co se stavěli za narkomany, proti novele?

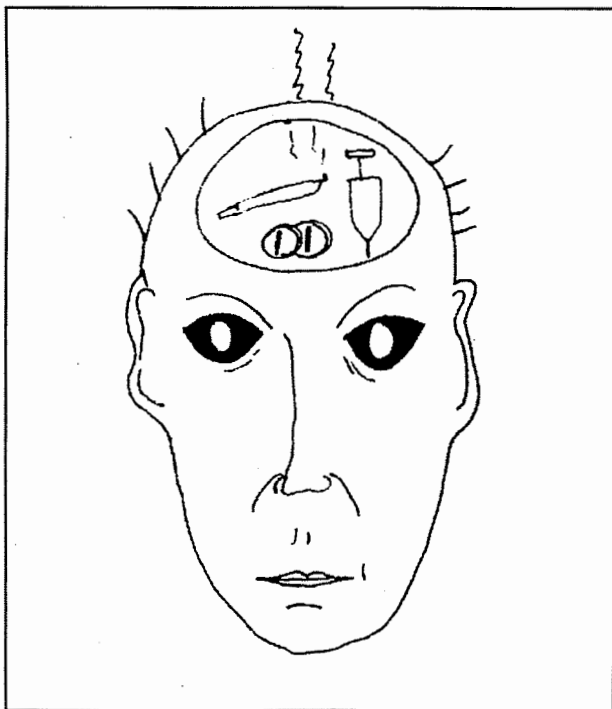
Ti tušili, že tak chrání naši společnost nejen před rozvojem AIDS a zaháněním narkomanů do hlubšího a tím pádem brutálnějšího podsvětí, ale že tak chrání vlastně všechny – tedy i nás. A před čím?

Drogy tady byly vždycky a budou tady i nadále. Tak jako války, jako chudí a bohatí. Jsou produktem lidského bytí, které má sklony utíkat od reality do jiných stavů. A právě jejich zvýšená konzumace v poslední době je produktem civilizace. Chtějí snad politici změnit chod civilizace?

Jestliže se v dnešní době nepovažuje za zločin usmrcení nenarozeného dítěte, proč by mělo být zločinem poškozovat svoje vlastní zdraví?!

Vypadá to, že obhajují drogy jako celek. Nebojte se, jenom to tak vypadá. Je mi jasné, že čím více narkomanů, tím rychlejší a širší rozšiřování drog. Nevím, jak by se tento problém dal řešit. Napadá mě jenom zachraňovat každého osobně, a proto každý zachraňujte své přátele. No, jsem idealista.

Takové ty učebnicové příklady, že jeden kamarád přijde za druhým a začne ho přemlouvat, aby nebyl srab, jsou nesmyslné. Kdo chce fetovat, fetovat začne. Jde v podstatě o to, komu zachutná první cigareta natolik, že obětuje vlastní finance a začne pravidelně kouřit, a dále už stačí trocha té ohavné odvahy pokračovat dál a dál. Někoho zastaví nedostatek financí či naturálií, jiného strach a špatné svědomí, dalšího přátelé (pokud nemá přátele přímo opačné, kteří ho v drogovém prostředí s radostí udržují). A koho nezastaví nic, drogám (třeba i z vlastního rozhodnutí) propadne.

Neměl by tedy za to, jak přežít a dostat se z drogy ven, zpátky nahoru, zodpovídat sám?

Společnost je tu od toho, aby zoufalým narkomanům bez domova, bez síly a naděje pomáhala.

Není to vlastně jen dobrý skutek. Společnost tak brání sama sebe před nemocemi, před úpadkem a před rozvojem drogového světa a kultury.

Nechci obhajovat někoho, kdo si svůj život ničí vlastní vůlí, ale na druhou stranu, v určitém stadiu už je to člověk nemocný, neschopný si sám pomoci.

A dealéři, kteří sami většinou moc závislí nebyvají, vydělávají na jeho ubohosti.

A co proti tomuhle dělá naše společnost? Poslanci, senátoři, snad jen ten prezident by se dal vyloučit. Měla by přece poskytovat pomoc a vhodné prostředí pro léčbu konzumentů a tvrději jít po dealerech.

A co místo toho udělá?

Schválí nesmyslný zákon, jehož nedostatky dokáže každý soudný student z PORGu (a snad i profesor) vyjmenovat třikrát více než jeho přednosti.

Zákon dává našim policistům do ruky novou, větší moc. Naši policii, která si nechá rozkrádat všechno možné, tunelovat banky a krachovat cestovní kanceláře, ale která se se strachem, a přesto s radostí, vrhá do zástupů trochu příliš rozjásaných „anarchistů“ a brutálně je napadá hájíc se myšlenkou, že se neměla možnost zorganizovat. Těmhle policistům, kteří toho o drogách vědí ještě méně než poslanci, dají do rukou moc zatýkat téměř každého (myšleno ve věku 15–25 let).

Absolutně nejasná formulace, která dává možnost trestat každého, kdo má u sebe „větší než malé množství drogy“, vylučuje možnost oponovat. Při užívání tohoto zákona může policista skutečně zatknout prakticky každého, kdo u sebe nějaké drogy má (bez rozdílu, zda je to jeden joint, nebo půlka půlky heroinu), protože jakkoliv malé množství může být vlastně množství velké. Mysím, že nepomůže ani žádné drogy nemít, protože při nějaké razii vám někdo něco do kapsy klidně dá.

Nehledě na to, že policejní stanice a věznice budou přeplněny nemocnými narkomany. Známá skutečnost, že léčba nemocného AIDS stojí ročně mnohem méně než roční pobyt ve věznici, se v dnešní době, kdy se opasky utahují kdekomu a kdečemu, nějak lehkovážně přehlíží.

A dealerů se zákon stejně nedotkne. Protože i předtím u sebe měli více drog než pro vlastní potřebu, budou mít nyní více než malé množství.

A co se tedy stane?

Vzroste kriminalita, protože vzrostou ceny drog. Vzroste počet nemocných AIDS, protože klesne počet narkomanů chodících si vyměňovat stříkačky. Klesne počet těch, kteří se alespoň snažili léčit se, protože budou strachem a nezájmem okolí zatlačeni do podsvětí.

Ale možná přibude lidí, jako jsem já, kteří budou litovat toho, že máme konečně tak tvrdě postihované narkomany jako ostatní evropské země.

P. S. Tohle není revoluční článek.

P. P. S. Berte, že jsem ovlivněná knihou *My děti ze stanice ZOO*. Určitě si ji přečtěte, nechá to ve vás velmi silný zážitek a možná dva dny po tom napíšete něco podobného.

Adéla Gemrothová

(Poznámka: Tato úvaha byla napsána někdy koncem května, ztrácí na aktuálnosti. S radostí mohu poznamenat, že zákon byl doplněn o potřebné informace ohledně množství, policisté i demonstranti zdárně přežili srpnovou Street Party, většina studentů zdárně přežila školu v přírodě, takže to s tím našim zákonodárstvím není zase tak špatné. Počkejme si, až zákon vejde v platnost. A. G.)

ZACHRAŇTE VOJÁKA RYANA

Jen velmi málo současných tvůrců dokáže natáčet snímky tak rozdílných povah jako věčné dítě **Steven Spielberg**. Spielberg natáčel laskavé pohádkové příběhy (*E.T.*, *Hook*, *Blízká setkání třetího druhu*), thrillery a horory (*Duel*, *Čelisti*), tyto žánry zkombinoval (*Jurský park*), natáčel dobrodružné komedie (trilogie o *Indiana Jonesovi*) i seriózní filmy pro dospělé publikum (*Purpurová barva*, *Schindlerův seznam*). Jeho nejnovějším projektem je ambiciózní drama z II. světové války *Zachraňte vojína Ryana*.

Vojín Ryan je posledním žijícím synem paní Ryanové, která měla původně syny čtyři, ale o tři přišla během jednoho týdne v různých částech zeměkoule. Jediný, kdo jí zbyl, je nejmladší James Francis Ryan, bojující někde, neznámo kde, v Normandii. Vrchní velitel operace Omaha usoudí, že paní Ryanová nesmí o svého posledního potomka přijít a pověří speciální skupinu pod vedením kapitána Millera (**Tom Hanks**) úkolem Ryana najít, aby mohl být poslán domů. Najít jednoho vojáka na tak velkém území? Miller se o tom trefně vyjádří: „Máme hledat jehlu v kupce jehel.“

Spielberg natočil svůj první válečný film (*Purpurová barva a Schindlerův seznam* se za války pouze odehrávají) opravdu suggestivně. Prvních třicet minut jste doslova přibiti do sedadel a zíráte, jak působivě se dá bitevní scéna udělat. Probíhá vylodování v Normandii a to, co tu Spielberg předvedl, je prostě neuvěřitelné. Nemáte totiž pocit, že se díváte na film, ale že jste skutečně v bitvě. Rychot střel a výbuchů se mísí se sténáním zraněných a chroptěním umírajících a do toho seržant Horvath chladnokrevně (!) křičí: „Vyčistěte si hlavně zbraní od písku, ať můžete střílet.“ Je to tak reálné a přesvědčivé, že se skutečně bojíte, když má nějaký voják přeběhnout za krycí palby z jednoho krytu do druhého. Jste prostě fascinováni, a i kdybyste chtěli, nemůžete odtrhnout oči od plátna. Režisérovi se povedlo ukázat pravé peklo války, aniž by sklouzl k lacinému naturalismu. Nejpresvědčivěji natočené bitevní scény ve filmové historii. Bez diskuse.

Jak skvěle začal, tak skvěle pokračuje a až do nalezení Ryana asi v polovině snímku nemá film prakticky chybičky. Když desátník Upham, který vylodění nezažil, cituje výrok Ralph Waldo Emersona: „Válka dělá z chlapců muže, ty zoceluje a vytváří mezi nimi bratrské vztahy“, jste opravdu pobaveni tou naivitou (právě proto, že Spielberg dokázal vyjádřit hrůzy války tak suggestivně). Miller k tomu pouze lakonicky poznamená: „Emerson to bral z té lepší stránky.“ To, co válka totiž z chlapců dělá, nejsou muži, ale mrtvolky.

Bohužel se druhá polovina filmu nevyrovná té první. Scéna setkání s Ryanem je nepřesvědčivá a zvláště (jinak dobrý) **Matt Damon** jako Ryan ji nezvládl. Potom se film trochu rozmělní a až do velkolepého finále se v něm nic moc neděje (výjimkou je

skvělé vyprávění Ryana o posledním večeru s bratry). Není to ani tak chyba scénáře (který se z 90 procent oprostil od hollywoodských klíšé a je místy velmi překvapivý), jako spíše režiséra. Naštěstí to netrvá víc než dvacet minut a poté se dostavuje závěrečná smrt v podobě finálního boje, která má jedinou vadu – už jsme něco podobného viděli na začátku. Tentokrát ale nestřílí na ubohé pěšáky z chráněných kulometných hntzd Němci, ale Američané.

Zbývá zmínit se o hercích. Ty si Spielberg pohlídal. Nikdo není hvězda a nikdo nehraje sám pro sebe. I hvězdy hrají ve prospěch celku. Výkony všech jsou bez výjimky dobré, Tom Hanks je velmi dobrý, ale nejlepší jsou **Tom Sizemore** jako seržant Horvath a **Gary Pepper** coby bystrooký voják Jackson.

Přeze všechny předchozí výtky je Ryan opravdu velmi dobrý film, ve kterém můžete nalézt celou řadu témat k přemýšlení (jedno z mnoha – stojí život jednoho člověka za to, aby ho kvůli němu riskovalo osm jiných?). Má ovšem jednu opravdu velkou chybu. Je to, a těžce se mi to píše, angažování **Johna Williamse** jako skladatele hudby. S geniálním filmovým skladatelem a čtyřnásobným oscarovým vítězem to jde v poslední době z kopce – *Amistad* byl ten samý problém. Williams totiž oslízne jinak vcelku přijatelnou a reálnou scénou (např. závěrečné salutování zestárlého Ryana padlému) tím, že ji podbarví neuvěřitelně sladkobolnými smyčci nebo dechy, udělá z ní patetický kýč a divákovi nezbyde než se smát nebo zdvihát oči k nebesům a cítit se trapně. Bohužel budeme muset být u hudebního doprovodu zřejmě shovívaví i u dalších Spielbergových projektů, protože s Williamsem spolupracuje už dvacet let a nezdá se, že by chtěl něco změnit.

To je však jediná opravdu hrubá chyba tříhodinového snímku a já říkám: „Bravo, pane Spielbergu, bravo!“

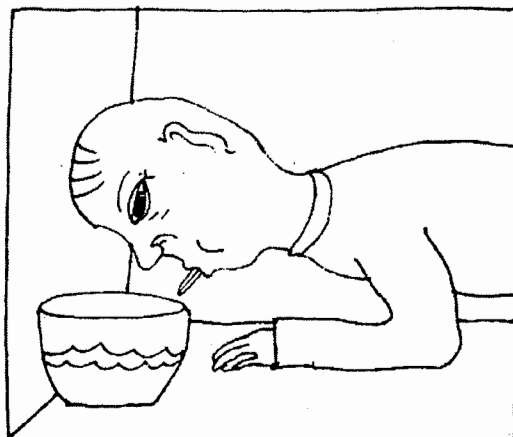
Roman Gazdík

Stránky poezie

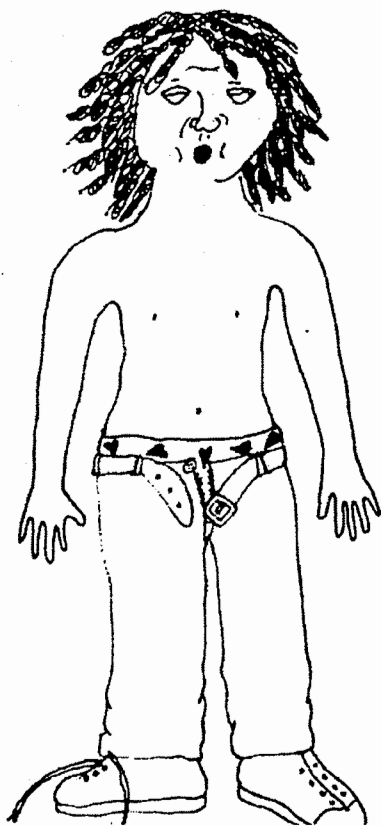
Temná smrt i levný sen

...
Kdo hledá smysl života v mléce kočičím jež páchne ležíc tři dny
u prapodivné listnaté změti jen imaginárně připodobňující doubravu
kdo proklatě dobře ví že paměť mu selhává ale už na to zapomíná
flegmaticky v posledních letech národa hrozí pláče jsem rudě líná.

Kdo se považuje za důležitou osobnost jež je všem drahá jak ametys
promiňte ametyst tedy ten kdo zná jediné z osvěživých míst
ten brloh kde si kvete zářivá růže v rudém světě bože ve světě
jak velký ametyst velká potopa jak ohni spát se sluší nebesa
spěte kdo další den nezajistí přítelkyně vaši lásku duši
ty ano ty jako i západ těm slabým královnám jepicím
další den nezachráníš jsou mrtvé vy spēte pod příkrovem listů
společně s mládím toho kdo až čas jenž mu zničil schránku
vám která snům svým neuměla útulek poskytnout plivl do tváře.
A já zneuctěná skoky kozlů usychám právě tak jak svěží tráva
na lukách když tiché popraskané jitro moc již nemá pes je ubitý.

...
Věřící brunetko provolej sláva zbav se zvyků lidí vlasů krásy
já se tě ptám věřila jsem v dobro vzpomínáš si?
Nad bledostí tvou brunetko má sním o kráse kterou má luna
též o čase jenž plyne líně při naříkání hrdliččině.
Blondýna sotva zhasne luna posmívá se brunetko má
od pátku do pátku mělas věřit mé víře touze
nejši však Adélo dýmem pouze?

...
Ty sotva budeš překvapen
i temná smrt i levný sen
alkohol i mariška okraden
jsi o život pšt spi to je jen sen.
Posviť si na sluneční hodiny
a černá punčocha ti stačí.
V těch černých hadrech kráčí
z rokliny.

Vzpomínáš? Na pominuté večírky v nichž tál chlad podzimních dnů.
Na koupelnu pískovou tenkrát večer ve čtvrti potměnělé.
Kde bílé tělo tvé když stín nadržel stráž
rozmarně nelesklo se ač v nahotě své celé
a já tě lokty špičatými až až
zvala jak kurtizána k lásce žhnoucí i bědné...
A na propast do níž padali jsme vzpomínáš?
...hlas výčitek už dávno ztich.
Jsi mrtvý právem zemřelých.

KDO SEBE POZNÁ NA TOMTO LISTU?
Ano, jste tam vy, které znám. Vidíte se? Já vás ano.

Tereza Langová

M i k u l á š B r y a n : S o n e t y

Život

Z večera v daru od sovětských bratří
sedala na mě dřímota,
snaže se chovati tak jak se patří
zhlédl jsem obraz života.

Pomalů nechtěl jsem uvěřit zraku,
těch barev! A těch výjevů.
Tisíce lidí jak zrníčka máku
ve sladkokyselém nálevu.

Vše, o čem, letmo i, básníci psali,
předě mnou v prachu leželo,
lásky i nenávisti, laskavosti, žaly,
polibky matek na čelo.

A když už jsem chtěl zvolati: „Žijete jsi tak sladký,“
došlo mi že to předě mnou na zemi byly zvrátky.

Masky

Bloudil jsem městem malátných lidí,
ve tváři masku měl každý z nich.
Cožpak se všichni za zjev svůj stydí?
Veliká zbabělost řekl bych.

Pak ale cestou od svatého Víta
kdos na mě hledí z výlohy,
je to má vlastní tvář škraboškou krytá,
ó, Pane jsem též ubohý.

Však chtěl bych se jednou té masky zbavit,
prznit a násilnit, zkrátka se bavit,
poprvé v životě promluvit směle...

Konečně svobodnou zvolil jsem cestu,
v marném a naprosto zbytečném gestu
pravím vám: „Táhněte do prdele.“

Sonet elegický

Zbyl jsem jen já, ubohá lidská nicka,
a starý tygr, který pelichá,
že odešla jste, má píseň elegická
zarývá své spáry do ticha.

Píseň ach za vás, drahá slečno Jano,
její teskný nápěv z plna hrdla pějí,
hluboko, neb bylo kdesi psáno,
že má se hrát co možná nejhlouběji.

Hlouběji než dosáhnou mé ruce,
hlouběji než vedou lidské cesty,
hlouběji než jste vpustila mé srdce,

hlouběji než sahalo naše city,
hlouběji než mohl snad kdy vésti
ten dětský sen, jenž zůstal nedožítý.

Počítání (Lucce)

Počítej z okna paraplíčka,
seď klidně, tiše, bez ptaní,
zlatavá sevři svoje víčka,
dokud tě osud něžně hýčká.
Než dostaví se zklamání.

Počítej z okna vločky sněhu,
seď klidně, tiše, zmámena,
ač přijdou stovky nových břehů,
stále postrádáš tu něhu.
Do hloubi srdce raněna.

Počítej z okna květy máku,
seď klidně, tiše, s nevolí,
z jihu se vrací hejna ptáků,
závidíš volnost jim i mrakům.
Ta bolest časem přebolí.

Počítej z okna slunečníky.

U mě (Janě)

Mé srdce je již vrchovaté,
smutkem a hořkostí přetéká,
lhostejny jsou mi metály zlaté,
ni nevěřím v city člověka.

Je pusto, prázdno v duši mojí,
jen bolesti jsem nestrádal,
proč musím být ten, kdo se bojí
zákona, o nějž nežádal.

Vkládám své srdce do tvých dlaní,
smutkem a hořkostí přetéká.
A vím, co tebe nejvíc raní:
nevěřím v syna člověka.

ENCYKLOPEDIE ČESKÝCH KLÁŠTERŮ

Asi se prohřeším vůči pravidlům recenze, když předem ohlásím, že jde o vynikající a užitečnou knihu. Klidně už dál nečtěte, ale každopádně si ji kupte – zaslouží si to. Je to totiž kniha, která nabízí víc, než slibuje její titul, a to je věc v dnešních tržních a reklamních časech výjimečná.

Početný kolektiv vedený Pavlem Vlčkem, Petrem Sommerem a Dušanem Foltýnem v abecedním seznamu lokalit popsal na více než pěti stech stranách existující i zrušené kláštery. Důraz autoři kladli především na nástin historie klášterní lokality a její architektonický popis. Každé heslo doplnili odkazem na další sekundární literaturu.

Zbýlých dvě stě stran tvoří vlastně jakousi „knihu v knize“: čtenář tu najde hutné stati o typologii řeholí, o historii působení řádů v českých zemích, o architektonickém vývoji středověkých a novověkých konventů, o benediktinském mnišství. Nejcenější z této části knihy pak bezpochyby je obsáhlý slovník všech známých řádů a kongregací. Autoři nezapomněli ani na slovníček odborných výrazů, seznam literatury k jednotlivým oddílům knihy a jmenný rejstřík. Vše doplňuje několik set černobílých kreseb a půdorysů staveb.

Škoda, že se autorům nepodařilo zmapovat u každého kláštera i kulturní aktivity, chápu však, že by kniha pak musela být minimálně dvojnásobná. Navíc mnohé archivní písemnosti, bez nichž by takový výzkum nebyl možný, nepřežily komunisty organizovaný masakr klášterů a řeholníků, vedený od padesátých až do osmdesátých let. Každopádně autoři Encyklopedie českých klášterů vytvořili průkopnické kompendium, které by humanitně orientovaný čtenář neměl minout.

Kuba Krč

(Nakladatelství Libri 1997, dotisk 1998. 778 stran, 340 hesel, 400 ilustrací. Cena 345 Kč, v knihkupectví Fišer pro studenty za jedenácti pět set pět korun. Více informací na adrese <http://www.libri.cz> nebo e-mailem libri@libri.cz. Některé tituly nakladatelství Libri obdržíte až s 20% slevou v naší školní knihovně – viz minulé číslo PORGazeenu.)

Velcí duchové všech dob a zemí tohoto světa nás poučují o tom, že nakonec jediné nezbytné a jediné, čeho je opravdu třeba se naučit, je naučit se dobře zemřít. Toť věda nade všechnu vědu a znalost, která určí celou budoucí věčnost – je tedy nanejvýše nezbytné se tímto problémem zabývat. Proto jsme přikročili k tomuto seriálu rozprav, které by naše milé děti měly přivést až na práh samotné věčnosti.

Ovšem než na něj dojdeme, čeká nás ještě jistá doba, kterou nazýváme život – kratší či delší, to již není tak podstatné, neboť „dobře žitý život je vždy dlouhý právě tak akorát“ – říká sv. Augustin.

Je toho jistě mnoho, co nás provází tímto životem, co určuje a přivádí k dobrému či zlému naše žití, a jistě, že kuchyně je jednou z takových věcí.

Piši kuchyně, ale myslím vůbec onen způsob přípravy pokrmů, stolování, přátelského posezení okolo stolu, který se kdysi stal tak podstatnou součástí lidské civilizace, že jeho ztráta – kterou právě nyní prožíváme – hrozí tím, že ztratíme civilizovanost vůbec.

Běda, běda, ještě jednou běda – tedy třikrát běda – pojídají se pokrmy, které chutnají jako něco, co umřelo v mokré housce (I. Petersonová) a pije se přeslazená tekutina, která by za jiných okolností lákala pouze některé blanobříché hodlající spáchat hromadnou sebevraždu. Opravdu ohavné. Ale to se nás našťestí netýká. Naše příprava na smrt bude vypadat zcela jinak – a věřím, že bude stačit pouze několik lekcí a zjistíte, milé děti, že tato příprava je nanejvýše příjemná – oblažující duši i tělo.

A první stupínek do nebe nám budiž banánová omeleta. Jest to pokrm poměrně snadný, ale především se hodí do tohoto pochmurného, studeného podzimu; rafinovanou skladbou ingrediencí nám připomene ztracený ráj.

Jestliže již stojíte u sporáku – můžeme začít. Vezmeme velkou, těžkou pánev z černé litiny (jestliže ji nemáte, je zbytečné pokračovat, protože se nedá ničím nahradit). Položte na sporák a pomalu zahřívejte máslo a kapku olivového oleje (opravdu máslo a opravdu kapku oleje). Máslo se rozpustilo a splynulo s olejem? Je čas vložit na kolečka nakrájený banán (musí být zralý – opravdu zralý banán je celý žlutý a pěkně kroupenatý černými tečkami jako rokoková krasavice pihami).

Banán se smaží a my ho posypeme hnědým cukrem – a pomalu zalijeme směsí, kterou jsme si připravili ze dvou vajíček, smetanového jogurtu a hladké mouky – jakmile jsme toto učinili, přikryjeme pokličkou a čekáme – po malé chvíli se pod ni podíváme – ne, ještě to není ono, povrch omelety ještě zcela nezuhnul, rychle přikryjeme a čekáme – nahlédneme znovu – ano, to je ono – povrch je matně lesklý – je dokonáno – okamžitě sundáme z plotny a v pánvi, lehce posypané jemně mletou cejlonskou skořicí, nese-me na stůl – lžice brandy nebo koňaku vylitá na omeletu a zapálená (flam-bování) naše dílo dovrší – alkohol shořel a zůstala pouze kvintesence jeho chuti (lze tedy podávat i primánům) – stříbrnou lopatkou porcujeme a servírujeme na slavkovském porcelánu v barvě slonové kosti.

Dobrou chuť!

Aleš Roleček

P. S. Při přípravě omelety je třeba dbáti dvou zásad:

ad I. Musíme býti obezřetní jako španělský inkvizitor (omeleta má tendenci se připálit).

ad II. Je třeba největší prostoty sv. Františka z Asissi (všechny ingredience lehkomyslně odhadujeme – nic nevážíme).

TO BYLO UMĚNÍ DOBRÉHO ŽIVOTA ANEB KUCHYNÍ K VĚČNOSTI

—
ARS BENE VIVENDI

Rozhovor s bývalým profesorem rýsování a deskriptivy, Dr. Miloslavem Zelenkou

S jakými cíli jste se rozhodl studovat deskriptivní geometrii a do jaké míry se vám tyto cíle později vyplnily?

Deskriptivní geometrii jsem se rozhodl studovat poté, co jsem před maturitou zjistil, že je to jeden z nejlépeších předmětů. Vlastně jsem si ji vybral z lenosti. A od té doby mne deskriptivní geometrie nikdy nezklamala.

Čím vás nejvíce ovlivnily dva roky pedagogického působení na univerzitě v Chartámu v letech 1969–1971?

Neřekl bych, že mne pedagogicky příliš ovlivnily, neboť moje dosa-
vadní praxe na stavební fakultě ČVUT v Praze byla již dostatečně
dlouhá, nemusel jsem na ní nic měnit a myslím, že jsem se příliš
mnoho nepřiučil.

Je známo, že působíte na PORGu od počátku jeho existence. Čím se liší dnešní PORG od toho, na který jste v roce 1990 nastupoval?

Dnešní PORG se od PORGu před osmi lety liší zejména změněným
profesorským sborem. Tehdy jsem věnoval práci na PORGu více
času, takže jsem profesorský sbor lépe znal. Dnešní kolegy znám
jen málo, takže je nemohu nijak posuzovat.

Čím se podle vás liší studenti PORGu od gymnazistů vašeho mládí?

To nevím, protože jsem gymnázium nestudoval. Chodil jsem do
měšťanské školy a po ní čtyři roky do učitelského ústavu, kde byla
výuka zaměřena pravděpodobně dosti jinak než na gymnáziu.
Kvůli tomu jsem také musel skládat doplňovací maturitu před při-
jetím na vysokou školu. A tehdy jsem poprvé shledal, jak je
deskriptivní geometrie jednoduchá.

Změnil se nějak postoj vašich kolegů a známých k vám poté, co jste byl v roce 1975 propuštěn ze stavební fakulty pro svůj nekonformní postoj vůči sovětské okupaci?

Ne, nikdy.

Kdybyste se opět jako v roce 1971 měl vyjádřit k sovětské okupaci, jednal byste jinak?

Ne.

Děkuji za rozhovor.

Otázky připravil Matěj Kotalík

MYSLELA JSEM, ŽE NIKDO NEUMÍ VAŘIT HUŘ NEŽ MOJE TETA ČILI ŠTĚDRONÍN DEN PO DNI

Žádný žánr nemůže zachytit atmosféru
školy v přírodě věrněji, bezprostředněji a
autentičtěji než deník. Dvě desítky terci-
ánů svěřovaly běli papíru po osm škol-
něv přírodních dní všechny události a
myšlenky, aby si tak na vlastní kůži vy-
zkoušely, že psát deník může být někdy
zábava, jindy pořádná řehole. Z prostoro-
vých důvodů samozřejmě nelze
v PORGazeenu všechny otisknout, proto
jsem sestavil reprezentativní výběr, jenž
se skládá ze tří částí: 1. celý a nezkráče-
ný deník Matěje Kotalíka, 2. deník sesta-
vený ze záznamů různých autorů,
3. krátké a zajímavé postřehy studentů,
vybrané z jejich zápisků. Případné zá-
jemce o studium kompletních děl odká-
zují na autory.

M. V.

BYLO TO POUTAVÉ (Deník Matěje Kotalíka)

Pátek 25. 9. 1998

Vyjíždíme po desáté. Řidič je nerudný,
kouří a nedovoluje otevřít okno. Jakub
Sláma se již uzdravil a jede s námi. V půl
jedenácté jsme na Balkáně, vidím Libeň.
Na Koněvově je rušno, mnoho aut a
tramvají, jedeme směrem k ústředním
hrbitovům. Na hlavní třídě ve Vršovcích

je rovněž rušno, vzpomínám, jak jsem
zde byl loni v prosinci, kdy je Praha, hlav-
ně Vršovice a Strašnice, nejkrásnější.

Z Prahy vyjíždíme před jedenáctou.
Uprostřed silničního odpočívadla za
Příbramí leží obrovské lidské lejno.
Vyměnil jsem si pár slov s prof. Příbíkem.
Prof. Jirman nechtěl chléb se sádlem, a
tak jsem jej vyhodil.

Deset minut po dvanácté přijíždíme
na místo. Rekreační zařízení Jitexu je po-
někud ošumělé. Máme však z pokoje
hezký výhled na přehradní jezero. Jídlo ří-
kají měkkému salámu s nastavovanou
bramborovou kaší.

Odpoledne jsem šel na procházku
s Eduardem, Křištofem a prof. Rolečkem
prozkoumat okolí. V lese je velký trs ruli-
ku zlomocného.

Po šesté přijeli cyklisté. Vypadají
zchváceně. Večer moji spolubydliči šmi-
rovali děvčata, já jsem brzy usnul.

Sobota 26. 9. 1998

Ráno mlha, není vidět jezero. Po snídani
jsem sledovali film Jan Hus. Je to film ře-
meslně dobře zpracovaný, avšak poněkud
schematický a ideologicky tendenč-
ní. Je odrazem nepříliš dobrého
charakteru režiséra Vávry.

Po obědě jsem šel na procházku
s profesory Jirmanem a Uhlířem. Bylo to
docela zábavné. Prof. Uhlíř si šel koupit

meč, avšak zabloudil a vrátil se do areá-
lu později.

V deset začíná večerka pro tercii, od-
cháším spát.

Neděle 27. 9. 1998

Povídali jsme si s prof. Valáškem a
Rolečkem o spisovatelích spjatých
s Pískem. Pak jsme šli pěšky k autobuso-
vé zastávce a z ní autobusem do Písku.
Jel s námi Dr. Putna.

V Písku jsme si prohlédli kamenný
most, zbytky hradu a někdejší reálku,
pak jsme šli obědvat.

Večer měl Dr. Putna zajímavou před-
nášku o jihočeském patriotismu, pak se
zvrhla k otázce ženské literatury.

Pondělí 28. 9. 1998

Dopoledne jsme sledovali další díl
Vávroy ideologicky tendenční trilogie.
Odpoledne jsem šel na pěknou procház-
ku po druhém břehu jezera s prof.
Udatným.

Večer k nám přijel Tomáš Jebavý.
Spát jsme šli v deset.

Úterý 29. 9. 1998

Ráno hustá mlha, k snídani buchty.
Jdeme pěšky na Zvíkov. Je tu velice pěkně,
dopolední sluníčko svítí všude a i tro-
chu hřeje. Pořídil jsem několik snímků.

Odpoledne botanická vycházka

s prof. Rolečkem kolem areálu, bylo to poutavé.

Spát jsem šel šest minut po desáté.

Středa 30. 9. 1998

Dopoledne jsme se jeli podívat na keltské oppidum u Nevězic. V obci jsem se zastavil v místním koloniálu.

Odpoledne jsme šli s Přibíkem na procházku. Sbíraly se švestky a jablka, pak jsme všichni nasbírali mnoho hub, na kraji lesa Přibík rozdělal oheň a udělali jsme si výtečnou smaženici. Nebylo pak již třeba jít na večeři, byli jsme úplně syti.

Večer jsem šlápl do lejna polární lišky ve vypůjčených botách Martiny Hrabové. Celá ubytovna páchne.

Čtvrtek 1. 10. 1998

Ráno schůzka, pak zkusíme prezentaci projektu. Liščí lejno již vyčpělo.

Odpoledne ke svačině pudink, Linda vjedla z misek piškoty. K večeři opečený salám, měl jsem tři kousky.

Po večeři byla prezentace všech projektů, docela zajímavá. Spát jsem šel v půl jedenácté. Domluvili jsme se jít s Ančou na bedly.

Pátek 2. 10. 1998

Ráno jsem se vzbudil v sedm, Anča tedy zaspala. V mžiku jsem se sbalil. Autobus přijíždí ve dvanáct, v Praze jsme v půl třetí.

oproti letům minulým jsme se dočkali změny. Mezi dvěma Karosami totiž byly i dva luxusní zahraniční stroje. Naše třída (tercie) měla tu čest jet jedním z nich. V duchu jsem se radoval a prostě jsem si musel ochmatat všechna ta hejblátka na větrání, lampičky a jiné přepychy. Ani jsem si nevšiml, že se do autobusu dostavil řidič. „Udělal to něco?“ vyjel na mě. Pustil jsem tedy lampičku a sesunul se do sedadla. Řidič ještě zaklel: „A neškleb se tak blbě.“ Zde asi platí, že čím lepší autobus, tím přísnější řidič.

Do našeho budoucího bydliště jsme dorazili okolo poledního. Na první pohled pěkné středisko: tři budovy, okolo nich chatičky, dole pod kopcem bazén a přehrada. Následovalo umístění do pokojů. Bydleli jsme v budově číslo jedna, patro jedna, levá část chodby. Jedna hodina – šlo se na oběd. A zde byl první zdroj kritiky. Jídlo nebylo příliš chutné a bylo ho málo. Po obědě jsme se rozešli na projekty. Většina lidí z mého projektu – kolařští fyzici – byla ještě na cestě (jeli z Prahy na kolech), tak nám dal přítomný vedoucí p. p. Plecháček do jejich přjezdu volno. Zbytek skupiny se jen odebral na večeři a mohli jsme jít spát. Na našem pokoji (já, Aleš, Petr, Tomáš, Martin, Mikuláš) byl klid. Poslouchali jsme rádio a pokojně usnali.

A JEDNOU DENNĚ NÁM DALI KOUSEK CHLEBA, KRŮPAVÝ ASI JAKO SKLO.

Dopoledne jsme se seznamovali s husity více a více, až toho bylo tolik, že naše schopnost vnímat byla notně snížena. Pan profesor rozhodl, že se po malé přestávce vydáme na kolech na blízký hrad Zvíkov. Dali jsme i tu dvacetikorunu za prohlídku, stálo to za to. Vrátili jsme se zrovna na oběd, ke kterému byla aljašská treska, tj. kupa obalených kostí, a lahůdkový bramborový salát, který při troše fantazie můžeme uznat za lahůdkový. Po krátkém poledním klidu jsem se vydala s ostatními na bojovou hru. Jelikož osahávání lidí není moje záliba, velký požitek jsem z toho neměla. Jedinou útěchou mi mohlo být, že se neúčastnil Matěj a jemu podobná individua.

K sváče byl pouťový koláč, a protože byl kupovaný a dnešní, byl dobrý. Večeřeli jsme obyčejné šunkofleky, o kterých se to samé říci nedalo. Večer jsme strávili u videa – filmy Zlatý Písek, Královské město.

jog

NEDĚLE, JEŠTĚ VESELE (8 AUTORŮ = 1 DENÍK)

Pátek 25. 9. 1998

V deset hodin ráno přirazila ke škole (jako každý rok) čtveřice autobusů. Ale

Sobota 26. 9. 1998

Vstávat jsme museli v 7.00 ráno. Jako do školy! K snídani nás pohostili jedním rohlíkem, chlebem (1 krajíc), ramou a trojúhelníčkem taveného sýra. Věru bohatá hostina.

jab

Neděle 27. 9. 1998

Ráno proběhlo jako minulé. V 9.30 jsme s prof. Brúnou vyrazili do první vesnice. Bylo to docela zábavné. Dnes k nám byli lidi příjemní, až na jednoho chlapa, který uprostřed našeho rozhovoru nasedl do auta a ujel. 13.00 jako vždy oběd, do půl třetí polední klid a odpolední program. Já a ti, kteří jedou do Rumunska, zkoušeli divadlo. Pak byla večeře a po půl osmé další film (místo přednášky). Po večeři jsme chvíli kecaly a postupně usnaly.

jap

Pondělí 28. 9. 1998

Dnes ráno nás jako vždy přišel vzbudit prof. Jirman. Šel jsem na snídani a zapsal se na odpolední činnost. Poté jdu čist Švejka a po chvíli nás zavolali na film Jan Žižka. Prý je to maso. (...) Půjdu na přednášku s panem Stránským a doufám, že to bude zajímavé. Zajímavé to bylo, ale

jako vždy jsem zčásti nerozuměl ani otázkám, ani odpovědím, takže jsem z toho opět nic moc neměl. Už jsem zase na balkoně a píši deník. Pořád se pod naším balkonem procházejí profesoři. Primánky se zase ukazují ve své kráse v pyžamkách. Dnes taky přijel náš nový spoluobydliční Tomáš Jebavý. Přivezl s sebou dobrou náladu, reproduktory, kazety Led Zeppelin a určitě něco k jídlu. Matěj nás neustále zavírá na balkoně, jelikož ho Albín držel v zajetí na záchodě. Z pokoje se ozývají Albinovy a Matějovy vášnivé vzdechy, do kterých se mísí Jirmanovo kárání, ať vzdychají potichu. Matěj mučí Albína, kterého bolí hlava. Jako vždy se ukládám kolem půl jedenácté ku spánku a poté sním až do rána.

jas

Úterý 29. 9. 1998

7.25 s klukama začínáme vylézat z postelí a oblékat se, za pět minut máme mít snídani – 7.38 nestihli jsme to – na projektu jsme se rozdělili na dvě skupiny, jedna se vydala hledat potok, druhá pokračuje ve výzkumu – asi po hodině se první skupina vrátila a sdělila nám místo, kde se potok nachází, kam se máme vydat – u potoka jsme si našli místo, kde bude stát hráz s náhonem pro vodní turbínu, kterou mezitím sestrojil Martin – po cestě nazpátek se odehrála vodní bitva s primány – oběd: nic nového na frontě, my x kuchař – 14.30 odpolední program: pro změnu jsem se přihlásil na stopovací hru ve dvojici s Jirkou – večere: všichni začínají mít obrovskou chuť na jídlo, které je dnes k večeri (jiné není, až na předražený kiosek jedné staré báby) – 19.40 sedím na židli u televize a dívám se na film Mistr Jan Hus – 21.59 ležím na posteli po namáhavém filmu – 23.59 spím spím spím spím spím.

toh

Středa 30. 9. 1998

Dneska jsme po snídani opravdu vyrazili do Třešně. Nakonec jsme to zapíchli ves-

nici před ní. Jana zůstala ve Štědronině, protože byla nemocná. A o hodně přišla. Dělalysme průzkum. Pak jsme si šly odpočinout kousek stranou. Byla tam Linda, Anča a já. Bibi šla na záchod, a tak jsme jí zdrhly. Kryštof hlídal kola. Za chvíli za námi přišel pes, a tak jsme ho hladily, a najednou k nám přišel takovej starej oplzlej dědek a začal na nás rvát, co tady děláme. Řekly jsme mu, že mu do toho nic není. A moc pěkně jsme se s ním hádaly. Vyklopil na nás, že jsme určitě za školou. Když z nás vypadlo, že tu jsme na škole v přírodě, řekl, že jsme odtamtud určitě utekly a že na nás zavolá policajty. My jsme se úplně mlátily smíchy a řekly jsme mu, ať je teda zavolá. A dědek šel a zavolal policii. Prý kolem potom projížděla policejní hlídka, ale nic nám neudělali. Také jsme se my čtyři vsadily s prof. Brunou. Když si do příštího pátku neudělá melír, ostříháme ho. A když si ho udělá, musíme si my obarvit hlavu. Pak jsme se vrátili na oběd. Odpoledne jsme šly na míčové hry a házeli jsme po sobě s primánama kaštany, takže nás instruktory radši poslali na pokoj. Blbly jsme až do večere a po ní šly na přednášku prof. Příbika o větrných a vodních elektrárnách. (Dávali i nějaký film od Fráni Šrámka, který se odehrává v Písku.)

maf

Čtvrtek 1. 10. 1998

K snídani krupička na piditalířkách. S projektem nacvičujeme naši prezentaci nazvanou „Významná úmrtí v regionu“ – vražda francouzských milenek, úmrtí Jarmilky Heydukové a morový týden (neděle, ještě vesele – pondělí, hlízy naděli atd.). Já jsem Heydukovic služka. Albín je jako smrtka nepřekonatelný, jen mu chybí věnec bílý. Po zabíjačkovém guláši k obědu nacvičujeme s kostýmy. Příbikovci rozblikávají diodu elektřinou ze své vodní elektrárny (cca 2,5 km od areálu). Po nechutné večeri začínají jednotlivé prezentace prokládané hudbou

„Štěpán Uhlíř teamu“. Kromě toho našeho bylo asi nejlepší představení „temelínovců“.

teb

Pátek 2. 10. 1998

Máme spoustu času do odjezdu. Taky mohli posunout budíček. Jsem hrozně ospalá. Vždyť jsme šli spát v půl jedné. Už se hrozně těším domů.

juh

TY VOLE (KRÁTCE O ŠVP)

- U oběda se potvrdil náš názor, že za týden zde shodíme víc než za měsíc v posilovně.
- V poslední zatažce nám prof. Kubíček názorně předvedl, jaké to je, když se snaží ujet vyučující na „galusce“ studentům na horských kolech: přistál měkce do keříčku.
- V autobuse jsme se měli vracet s oktávou, ale nestalo se tak, protože z ní zbyli jen tři abstinenti a ti se připojili k nějaké klidnější třídě.
- Když si prof. Jirman ověřoval, kolik kilometrů jsme ujeli, dostalo se mu odpovědi, že 92. Právil (cituji doslova): „Ty vole.“
- Večer jsme klukům vyhlásili kanadu, což nám potom bylo líto, protože Lindě a Magdě bylo špatně a kluci nám neustále kradli kliku.
- Vlastně se bavíme tím, že zlobíme.
- Odpoledne jsem zasvětil nacvičování bajek. Dozvěděl jsem se o tom teprve tento den, takže mi role vlka moc nešla.
- Na procházce jsme viděli „spící“ veverka, kterou ožíral slimák – něco z minulosti prof. Rolečka.
- Chvilí jsem spala a pak se nudila.
- Zbytek dne jsme dělali parní turbínu a zdroj páry. Avšak vypálili jsme do chodníku díru a turbína moc nefungovala.
- Když přinesl Matěj Kotalík do budovy cosi na botě, dýchali jsme dokonce dobrovolně dámské deodoranty, které do té doby představovaly ten největší smrad, který jsem znal.
- Po večeri jsem byla na filmu Stříbrný vítr. Někteří utkali oknem, já šla dveřmi.
- Myslela jsem, že nikdo neumí vařit hůř než moje teta.
- Strašně jsem se těšila domů, poslední dva dny hlavně na dobré jídlo a na vlastní postel!
- Jsem rád, že jsme odtamtud vypadli.

PROČ PLNO VĚCÍ NEMŮŽEME STIHNOUT VČAS

Dnešní doba je poznamenána nadměrně rychlým tempem. Prudký rozvoj průmyslu, nové komunikační prostředky, nové technologie..., to vše se nějak odráží v „běžném“ životě. Zkrátka – bez zbytečných frází – je příliš mnoho lidí, kteří běhají sem a tam a nemohou nic stihnout.

Zastavme se, prosím, na chvilku v tom neustálém shonu a zamysleme se, čím to vlastně je. Čím to je, že práci, kterou má člověk odevzdat v nějakém termínu, někdy odevzdává tři minuty před okamžikem, ve kterém by už byla zpozdile zbytečnou. A není třeba složitých akademických úvah pro jednoduchý závěr: je to proto, že nám ty termíny někdo stanovuje.

Přeorganizovaná dělba práce vede totiž k tomu, že ať už pracujete na čemkoliv, pokaždé se dá najít jakýsi člověk A_1 se stejným zájmem jako vy (tj. se zapáleným zájmem vše vyrobit včas) takový, že jeho práce je nějak závislá na té vaší. A tak proto honí vás, abyste vy udělali včas tu svou. Dělá to proto, že někde úplně jinde je člověk A_2 , který z nějakých nejasných důvodů dotírá na člověka A_1 s tím samým. Netřeba pochybovat o tom, že existenci člověka A_2 podmiňuje člověk A_3 . Tímto rekurentním předpisem můžeme samozřejmě dojít až k člověku A_n , jenž životně prahne po tom, aby člověk A_{n-1} se už konečně pohnul z místa, protože jinak by on – tj. člověk A_n – přišel o prémie. Je tedy nabíledni vyslovit jednoduchý závěr, že někde na světě existuje maník, který lítá jako blázen, a ostatní se kvůli tomu mohou strhat.

Poněkud skličující je ale již zjištění, že nikdo z těch upachtěných lidiček A_i , kde $i \in \{1, 2, \dots, n-1\}$ ($n, i \in \mathbb{N}$), bohužel neví, kde ona démonická postava A_n bydlí. (Ba dokonce mám neodbytný pocit, že díky nepřehledným pracovním vazbám všech zúčastněných je problém už jen zjistit její jméno.) Jak tedy rozseknout tento gordický uzel? **Jak docílit toho, aby už nikdo nikdy nemusel nikam spěchat?**

Díky dobře formulovanému problému v předchozím odstavci je odpověď velmi jednoduchá: fyzickou likvidací A_n .

A nyní se pokusím vysvětlit těm nejtyranizovanějším, jak toho dosáhnou:

Až někdo za vámi zase přijde, že něco musíte udělat do doby dd.mm.yy., práci bez řečí vykonajte. Při předávání své vyhotovené práce se však zeptejte zadavatele, kvůli komu stanovil termín na dd.mm.yy. Jestliže nepadne žádné jméno nebo název instituce, zadavatele zastřelte.

V opačném případě svou pistolí zadavateli předejte a požádejte jej, aby při předávání své práce položil tutéž otázku svému zadavateli a v závislosti na odpovědi se zachoval stejně tak, jak jste to plánovali vy. Takto se pistole dostane až na konec spleti-tého řetězce a v konečné fázi zbraň splní svůj účel. A_{n-1} se sice pravděpodobně ocitne v kriminále, ale na druhou stranu – davy uhoněných lidí si konečně oddychnou, možná i spěch, jenž poznamenává celou společnost, trochu utichne a mně se snad už nikdy nestane, aby při psaní jakýchkoliv článků za mnou neúprosně podupával Ondřej Zátka a čekal, až to dopíše.

Držím vám palce!

Boris Kubíček

(Autor odevzdal tento článek přesně 418 117 s po oficiálně vpsané uzávěrce. Naštěstí mi žádnou otázku nepoložil. Asi neměl pistoli... – pozn. O. Z.)

Ještě o maturitách z dějepisu

V minulém PORGazeenu jsme mohli nalézt několik krátkých glos k letošním maturitám. Zaujaly mě Eduardovy postřehy k dějepisu. Když jsem se zamýšlel nad jeho nápadem připravit místo širokých témat jakési okruhy podrobnějších otázek, napadlo mě několik věcí.

Samozřejmě, Eduard má pravdu v tom smyslu, že některé maturitní otázky (typicky „Řím“ nebo „Nástup novověku“) nelze obsáhnou nejen během patnácti minut, ale snad ani během patnácti hodin. Co by však přinesly na jejich místech (třeba) témata „Změny v institucích při přechodu od principátu k domínátu“ nebo „Proměna postavení rytířstva po vynálezu střelného prachu“? Jistě, odpovědi by byly přesnější a ne tak povrchní. Jak by ale vypadal maturitní seminář? Nezměnil by se pak na jakési školení studenta na to, co má u maturity přesně říkat? Nehrozí

nebezpečí, že se maturující naučí téměř z paměti patnáctiminutový projev na dané téma, aniž by jej vlastně do důsledku pochopil? Soudím, že hrozí.

Myslím si, že účelem maturitní zkoušky z dějepisu je spíš prokázat celkovou orientaci studenta v historii včetně širších souvislostí. To se podle mého názoru lépe prokáže při širěji zaměřených tématech („Doba pobělohorská“ apod.) – a koneckonců, od čeho jsou zkoušející a přísedící? Ti přece ve spolupráci se zkoušeným prokáží jeho podrobnější vědomosti vhodnými otázkami. Věřím, že maturita z dějepisu tak, jak byla v posledních letech koncipována, je pořád nejlepším ze všech možných nedokonalých způsobů zkoušení studenta ze středoškolských historických vědomostí. Snad by jen neškodil větší počet témat, ale to je věcí jiné diskuse...

Přemysl Matějček

AND WHAT DID YOU DO IN THE SUMMER?

I have already successfully bored several students to death with my highly original and penetrating question: and what did you do in the Summer? It's now my turn to answer this fascinating question. While you lot were sunning yourselves in your dachas, sipping champagne cocktails and watching Komisař Rex do you think I had time to relax? Let me tell you...

The moment my bus docked in Dover I saw Tony (Tony Blair – The Prime Minister) waving frantically from the crowd. Before I could even shake hands with the Captain, to thank him for his faultless steering of the bus, Tony rushed at me.

John! John! Thank God you're back! We've no time to lose!

As a police escort rushed our limousine toward London Tony began stammering incoherently about the mess the country had been in since I left:

Th-th-th w-worst th-thing is J-J-John, th- th- the M-M-M-M-M-Monarchy's f-f-f-fall-fall-fall-fall-f-f-falling ap-p-p-part!

Oh-n-n-no, n-not a-a-again! I groaned as we crashed through the gates of Buckingham Palace.

I found Liz (Her Majesty, Queen Of Briton) and Phil (Prince Philip, The Duke of Edinbore) in the Morning Room of the east wing. Liz was draped nonchalantly on the sofa, sipping a Bloody Mary, while Phil paced around the carpet, his kilt swinging violently around his hirsute knees.

John! Thank God you're here! Maybe you can talk some sense into the silly – Cow!

Calm down Phil, what's wrong?

Nothing, apart from the fact she's been seeing other Heads of State!

I have not, you silly man!

Whose was that crown I found under the bed this morning then!

That's not a crown, idiot, it's my new commode!

You lousy liar Liz – it's the King of Sweden's hat!

Is not!

Is!

Is not!

It bloody IS woman!

At this point Liz picked up a huge vase celebrating the First Anniversary of the Death of Princess Die and flung it at Phil's head.

It took me two weeks to disentangle the Queen and Prince Philip's marital problems. Apparently she HAD been fooling around with various Kings, and – so amazingly fertile is our Gracious Majesty, – there were several Royal Bastards to be disposed of; this was not an easy thing to do with the tabloid press AND a crazed Prince Philip dogging my heels.

I eventually succeeded in saving the Monarchy and hurried back to my ancestral home in Strawberry Fields, Liverpool, for a well-earned rest. No sooner had I pulled the first ring from the first can of Extra-Fizzy Guinness than my pager beeped. It was the Palace. I was needed again. Immediately.

This time the Queen Mother was the problem. She had been missing for several days. Scotland Yard had no clue to her whereabouts; she was last seen staggering out of the back entrance of the Palace with a fat, Slavic looking gentleman. Knowing the Queen Mother's habits as intimately as I do, I headed straight for one of her favourite bars in Soho. Sure enough, the old bat was slumped behind the bar pouring a 2 litre bottle of London Dry Gin down her throat; as I bent to pick her up a meaty fist punched me in the back and a blast of alcoholic breath knocked me to my feet.

TO BE CONTINUED...

John McKeown

A co jsi dělal v létě ?

Už jsem úspěšně otrávil k smrti několik studentů svou vysoce originální otázkou: „A co jsi dělal v létě?“ Teď jsem na řadě já, abych na tento zajímavý dotaz odpověděl.

V době, kdy se mnoho z vás slunilo na chatách, popíjejíce šampaňské a sledující seriál Komisař Rex, já neměl ani čas si vydechnout. Nechte mě vyprávět. . .

Ve chvíli, kdy má loď přistála v Doveru, uviděl jsem Tonyho (Tony Blair – předseda vlády), který na mě bláznivě mával z davu. Dříve než jsem mohl podat ruku Kapitánovi a poděkovat mu za bezchybné komidlování lodi, přihnul se ke mně Tony.

„Johne! Johne! Díky Bohu, že jsi zpátky! Nemáme času nazbyt!“

Za doprovodu policejní ochranky jsme spěchali do Londýna. Cestou začal Tony nesouvisle koktat o nepořádku v zemi od doby, kdy jsem ji opustil:

„T-t-tou n-nejhorší v-věci je, Johne, ž-ž-že Království se r-r-roz-roz-r-r-rozpadá!“

„Ale n-ne, u-u-už z-zase!“ podotkl jsem otráveně, když jsme projížděli branami Buckinghamského Paláce.

Našel jsem Liz (Její Královskou Milost z Britonu) a Fila (Prince Filipa, Vévodu z Edinburgu) v Ranním salónku ve východním křídle Paláce; Liz byla nonšalantně přikryta na pohovce a popíjela „Bloody Mary“, zatímco Fil chodil po pokoji oblečen do kiltu, který se pohupoval okolo jeho chlupatých kolen.

„Johne! Díky Bohu, že jsi tady! Snad alespoň tebe bude ta hloupá KÁČA poslouchat.“

(bez názvu)

Několik studentů jsem už znudil k smrti svou velice originální a pronikavou otázkou: „Co jsi dělal o prázdninách?“ Teď je řada na mně, abych odpověděl na tuto fascinující otázku. Myslíte si, že zatímco jste se opalovali ve svých dáčách, usrkávali své bublinkové koktejly a sledovali Komisaře Rexe, jsem já měl čas na odpočinek? To vám povím...

Když můj autobus přistál v Doveru, všiml jsem si v davu Tonyho (Tonyho Blaira – premiéra) jak na mě hystericky mává. Ani jsem nestačil kapitánovi poděkovat za to, jak bezchybně komidloval autobus, a už byl u mě.

„Johne, díky bohu, že jsi tady. Nesmíme ztrácet čas.“

Zatímco naše limuzína uháněla s policejní eskortou k Londýnu, Tony začal nesouvisle koktat o tom, do jaké bryndy se země dostala v mé nepřítomnosti.

„N-n-nejhorší je, J-Johne, že se r-r-rozpadá m-m-mon-monarchie.“

„Ach, snad ne znova,“ vzdychl jsem si, když jsme svištěli branou Buckinghamského paláce.

Lizu (Její Veličenstvo, královnu Britonskou) a Fila (prince Filipa, vévodu Edinburgského) jsem našel v Ranním sále východního křídla. Liza, nonšalantně usazená na pohovce, usrkávala Bloody Mary a Fil chodil po pokoji a jeho skotská sukně vlála kolem jeho chlupatých kolen.

„Johne! Díky bohu, že jsi tady. Snad jí vrátíš rozum, ty blbý krávě.“

„Uklidni se, File, co se stalo?“

„Vůbec nic, až na to, že mě podvádí s jinými králi.“

„Uklidni se, File, co se stalo?“
 „Nic, kromě toho, že ona laškuje s jinými hlavami států!“
 „Nene, ty hlupáku!“
 „Či je potom ta koruna, kterou jsem dnes ráno našel pod tvou postelí?“
 „To není koruna, idiote, to je můj nový nočník.“
 „Liz, ty hnusná lhářko, tenhle klobouk je švédského krále!“
 „Není!“
 „Je!“
 „Není!“
 „Ta žena je ďábel!“
 V tuto chvíli zvedla Liz velkou vázu připomínající první výročí umrtí princezny Diany a mrštila s ní Filovi o hlavu.

Trvalo mi dva týdny, než jsem rozmotal manželské problémy královny a prince Filipa. Ona očividně *laškovala* s různými králi a díky její plodnosti muselo být několik královských bastardů odstraněno. Nebylo jednoduché vyřešit tuto záležitost s bulvárními časopisy a poblázněný princ Filip mi byl v patách. Nakonec jsem uspěl při záchraně Království a spěchal jsem zpátky do zděděného sídla ve Strawberry Fields v Liverpoolu, abych se oddal zaslouženému odpočinku. Jen co jsem si otevřel první plechovku chlazeného Guinnessu, zapípal můj mobil. Byl to hovor z Paláce. Zase mě potřebovali. A to hned.

Tentokrát to bylo kvůli Královně Matce. Již několik dní ji nikdo neviděl. Scotland Yard neměl tušení, kde ji hledat; naposledy byla viděna vrávorajíc zadním východem Paláce s nějakým tlustým mužem slovanského původu. Znáje zvyky Královny Matky okamžitě jsem se vydal do jednoho z jejích oblíbených barů v Soho. Jistě, ta stará múra byla zhroutena za barem a právě do sebe lila další dvoulitrovou láhev London Dry Gin. Právě když jsem se sklonil, abych ji zvedl, dostal jsem herdu do zad a závan alkoholu mě srazil k zemi.

Pokračování příště...

přeložila **Klára Balcarová**

„To není pravda, blbečku.“
 „A či je teda ta koruna, kterou jsem našel pod tvou postelí dneska ráno, hm?“
 „To není koruna idiote, to je můj zánovní nočník.“
 „Ty bídná lhářko, to je koruna švédského krále.“
 „Není!“
 „Je!“
 „Není!“
 „To teda, do prdele, je, ženská!“
 V tuto chvíli vzala Liza obrovskou vázu, která byla upomínkou prvního výročí smrti princezny Di, a mrštila ji po Filovi.

Trvalo mi to dva týdny než jsem rozuzlil manželské problémy prince a princezny. Princezna *OPRAVDU* podváděla prince s jinými králi a – tak plodná je naše nejjasnější výsost – zanechala několik královských bastardů, se kterými se muselo něco udělat. Nebylo to jednoduché s rozrušeným princem a bulvárními listy v patách, ale nakonec se mi monarchii podařilo zachránit. Odebral jsem se tedy do svého rodného domova ve Strawberry Fields v Liverpoolu na zasloužený odpočinek. Ale ještě jsem neotevřel první plechovku Extra-Fizzy Guinness a zazvonil pejdžr. Bylo to z Paláce. Potřebovali mě. Ihned.

Tentokrát šlo o Královnu Matku. Už několik dní byla neznámá a Scotland Yard neměl ani potuchy o tom, kde by mohla být. Naposledy byla spatřena vrávorajíc zadním vchodem s tlustým slovanským vypadajícím džentlmenem. Jelikož intimně znám královniny zvyklosti, zamířil jsem do jejího oblíbeného baru v Sohu. A tam jsem tu starou kvočnu samozřejmě našel na zemi za pultem, jak si lila dvoulitrovou flašku londýnského Dry Ginu do krku. Když jsem se sehnul, abych ji zvedl, kdosi mě udeřil masitou pěstí do zad a silný zápach alkoholu mě postavil na nohy.

Pokračování příště...

přeložil **Jonathan Verner**

Jako (prase)

Kostí
 Kuba Krč

ANEKDOTY

MALÝ PRŮVODCE ESTETIKOU DRUHÉ GRAMOTNOSTI

Lekce 3.

(Tentokrát pár pravidel pro dělení slov)

„Jakápak pravidla,“ říkáte asi, „to se prostě zmáčkne příkaz *Automaticky dělit slova* a je to!“ Je to tak a není to tak. Textové editory i profesionální DTP programy sice za poslední roky udělaly v dělení slov veliký skok kupředu, nicméně výsledek je stále třeba pečlivě kontrolovat a vylepšovat. A pokud píšete rukou či na psacím stroji, žádné tlačítko *Automaticky dělit slova* vám nepomůže (jen si ho zkuste na svém staříčkém konzulu najít!). Nuže:

Jednohláskové neslabičné předložky **K, k, S, s, V, v, Z, z**, slabičné **O, o, U, u** a spojky **I, i, A** nesmějí stát na konci řádky. Výjimku tvoří spojka **a**, která na konci řádky být může. Výjimečně mohou stát tyto předložky a spojky na konci řádků v mnohasloupcové sazbě.

Samotné dělení slov podléhá pravidlům pravopisným a estetickým. Pro gymnazistu je znalost alespoň pravopisných pravidel

dělení slov nezbytná a patří k jeho vzdělání: v příručce *PRÁVIDLA ČESKÉHO PRAVOPISU* vše najdete v kapitole *SPOJOVACÍ ČÁRKA – SPOJOVNÍK*. Velmi stručně vytaženo: složeniny dělíme na části, ze kterých se skládají (**země//pis**, nikoli **ze//měpis**); slova s předponou dělíme za předponou (**do//jednat**, nikoli **dojed//nat**); kde je jasná hranice mezi základem slova a koncovkou či příponou, tam bude slovo děleno (**vrať//me, kamen//ný**); ostatní slova dělíme libovolně podle slabik (**vl//ně//ný, spl//nit**). Pokud sto-

ji vedle sebe uprostřed slova dvě souhlásky, dáváme přednost takovému dělení, které nechává jednu na první řádce, druhou převádí na řádku následující (**dok//tor**).

Některá z těchto pravidel se však musí podříditi pravidlům „estetickým“. Alespoň následně: vyhýbáme se takovému dělení, které nechá na konci řádky pouze první písmeno (špatně: **o//pice**); titul a příjmení či zkratka jména a příjmení musí být na stejné řádce (špatně: **dr.//Klaus, L.//Honzák**); neodděluji se číslice od jednotek, ani když jsou jednotky vyjádřeny slovně (špatně: **100//km, 1.//kapitola, 13//Kč, 30.//června**); zkratky nedělíme (špatně: **t//r.**) a vyhýbáme se také dělení slov, jejichž rozdělením by vznikly výrazy nežádoucího popř. vulgárního významu (špatně: **tlu//močit, kni//hovna, spisova//tele**).

Na závěr virtuální drobnost: na internetové stránce PORGazeenu (<http://come.to/porgazeen>) najdete odkaz na obsáhlý seznam stránek, které se věnují typografii, sazbě, písmu. Při troše hledání najdete spoustu volně stažitelných fontů (i českých!) a sad symbolů. Skutečným zájemcům vřele doporučuji!

A než se začnete do příštího pokračování, přemýšlejte spolu s Magdou P. nad moudrými slovy J. A. Komenského: „Pulcherrimum donum Dei TYPORUM inventio, quibus libri multiplicantur celerrimè. Pulcherrimum denique erit Ars libros et sapientiam consimili celeritudine imprimendi mentibus, si invenire hanc dederit Deus.“ (Kdo mi předá kvalitní překlad, dostane odměnou kvalitní font podle vlastního přání pro svůj textový editor!)

Kuba Krč

© PRAVÁ AGENTURA _## HuBa ##_

VOLBY DO PARLAMENTU ČR, SENÁTU 1998
VOLBY DO KOMUNÁLNÍCH ZASTUPITELSTEV 1998

ODHALENÍ FALSIFIKÁTORŮ

Vážení čtenáři,

před několika stranami jste se stali oběťmi mystifikace. Viníci a pachatelé již byli dopadeni a potrestáni *. Ve skutečnosti dopadl průzkum úplně jinak, než jak vám bylo podsunuto. My, autoři dotazníků i těchto slov, dobře víme, že Vy, naši čtenáři, si zasloužíte jen to nejlepší, jen ty nejlepší a nejpravdivější informace a... Pozor! Vy si vskutku zasloužíte právě to nejlepší. Proto jsme si dali mnohadenní práci s rozřazováním osob starších osmnácti let do skupin podle míst bydliště, abychom zjistili, kde se budou konat volby do Senátu. Zjistili jsme i senátory všech kandidujících stran ve všech obvodech. Dalí jsme si tu nesmírně těžkou práci s pátráním po těch nejbezávadnějších komunálních politikách, kteří se budou ucházet o hlasy voličů z Prahy 5, 6, 1, 13, 2, 4, 8 atd., z velké Prahy, z Dobříše, Kladna, Varnsdorfu a dalších více a ošad.

Toto jednotvárné úsilí bylo dovršeno zlatou korunou – sběrem fakt a informací od voličů, kterým bychom tentokrát upřímně poděkovali za diskrétnost a mlčenlivost. Získali jsme zhruba ta data, která jsme si přáli získat a s radostnou duší jsme se chystali použít je pro další PORGazeen.

Ouha! Naše zraky padly na denní tisk. Rozdělili jsme mezi sebe noviny a hltali jsme informace. Cože? ČSSD vládne? Cože? Pravice nezvítězila? Cože? Pohlédli jsme si do očí. Jako jeden muž jsme sáhli po agenturních materiálech. Vždyť dle našich průzkumů měla pravice drtivě zvítězit! US a ODS měly společně srazit do prachu

pyšné socany! Byly odkrývány starší a starší materiály agentury HuBa; vždyť SDK získala dle nás 100% slovenských hlasů – a přesto nezvítězila! Totéž na západě. Pochopili jsme. Osud a Prozířetelnost se spikly proti nám, poctivým dřičům dobývajícím svůj chléb z potu tváře bližních. Vše co vyzkoumáme se v reálu uskuteční opačně.

Beze slova jsme spálili plody své usilovné práce. Potom jsme sepsali lživou a balamutící zprávu. Jsou-li naše očekávání a vaše preference správné, zvítězí ty správné strany.

Dobrou noc vám přeje a ještě jednou všem obdivovatelům děkuje

HuBa

* Lidový soud rozhodl o následující výměře trestů :

Šéfredaktor PORGazeenu

– oprava poprávu

Grafik PORGazeenu

– oprava rozdrčením v tiskařském stroji

Jazykový Korektor PORGazeenu

– oprava utlučením slovníky českého jazyka

Redaktoři PORGazeenu

– oprava zalitím do betonu

Agentura HuBa

– podmínečná pokuta potřesení si navzájem rukama.

ABSOLVENTEM

Po určité době strávené mimo „domovskou“ střední školu začíná člověk automaticky bilancovat, tedy ptát se, co mu jeho škola dala a vzala. Ostatně, kromě podivných žebříčků ještě podivnějších institucí je toto srovnání absolventa jediným možným měřením úspěchu střední školy.

Po nějakých dvou měsících na univerzitě samozřejmě nedokáží získat patřičný odstup, nemluvě o dostatečném přehledu.

Ovšem určité počáteční postřehy je nepochybně možné publikovat; ostatně, s tímto rizikem si to každý přečte.

Pojďme do praxe. Předně si je potřeba uvědomit, že střední škola – obzvláště pokud je takového typu jako PORG – značně formuje lidské smýšlení a postoj například k učení. Dodávám, že příslušnost k PORGu je sama o sobě určitým znamením, podle něž se pozdější absolventi po-

znají ve světě. V tomto smyslu je PORG co si jako klan, jako určité rodové sdružení: jeho (bývalí) studenti jsou k sobě navzájem připoutáni, ať chtějí, nebo nechtějí, a snad i podvědomě k sobě hledají cesty na vysokých školách nebo v jiném dalším životě. Tyto vazby (a vazby na konkrétní třídu) jsou nepochybně silnou součástí dalšího absolventova života. Je to, jako když se na vycházce setkají různí psi: člověk vidí, jak k sobě inklinují stejné rasy, chrti k chrtům, basseti k bassetům. Račte si vybrat.

Podstatnou roli hraje to, že PORG je škola relativně velmi malá a navíc dosti liberální. Mně osobně to trošku dělá potíže. Studuji na fakultě tzv. masového typu

(450 studentů v ročníku) a systém přednášek, tedy přísné frontální podání, mě nemálo frustruje. Zvyk z PORGu, který mě nutil (u umožňoval mi) s vyučujícím diskutovat, pochybovat o jeho slovech, navazovat s ním osobní kontakt, se nedá příliš uplatnit. U některých docentů a profesorů jsem se neudržel a po přednášce nebo semináři za nimi zašel s konkrétními námitkami. Sice se mi věnovali poměrně ochotně, byli ale zřejmě překvapeni a spolužáci z ročníku si o mně evidentně myslí, že jsem „divnej“. Absolvent PORGu je opravdu v tomto smyslu deviantním, nenormálním tvorem; ve srovnání s většinou ostatních maturantů se nespokojí s kvantitou informací, aniž by pátral po kvalitě. Podivné? Snad správně...

Kritičnost v přístupu k podávaným informacím, kterou si člověk na PORGu osvojí (jak to vidím i na bývalých spolužácích), je sice obrovská výhoda a dává vidění světa zajímavější rozměr, zároveň je však drobnou komplikací. Když jsem se nedávno musel učit na semestrální zkoušku z politologie a sociologie, zjistil jsem, že mi učení se skript trvalo asi o polovinu déle než většině kolegů. Jak se ukázalo, bylo to proto, že jsem příliš přemýšlel nad definicemi a se značným množstvím informací jsem nesouhlasil, přičemž jsem si podvědomě pořádal argumenty na jejich popření. To neříkám proto, že bych chtěl vynášet svou inteligenci, nýbrž proto, že mě zarazilo, když jsem viděl, jak snadno se někteří spolužáci (a hlavně spolužačky) spokojili(y) s výkladem, který v učebnicích viděli(y).

Abych nemluvil nekonkrétně, jeden příklad za všechny: vyučující na MU se při výkladu přísně drží definice politické moci, kterou formuloval sociolog Bauman – „Moc je (...) způsob přijímání rozhodnutí určujících způsob rozdělování statků, které jsou předmětem konfliktu.“ Jak vidno, samo o sobě polemická věc (co takhle Russellova obecnější definice: „Moc je vytváření plánovaných následků“?), ovšem na polemiku právě není prostor. PORG, který do značné míry nutil své absolventy (studující) samostatně definovat a vybírat informace, v tomto případě komplikuje proces učení se. Místo stádnosti hlásá individualitu, ovšem ta je na mnohé vysoké škole potlačována.

Na druhou stranu musím říct, že mě PORG vybavil dostatečným arzenálem způsobů chování, které zaručují přežití i v přehluštěném konkurenčním prostředí obecně panujícím v prvních ročnících prestižních fakult. Správná míra kooperace a sobectví, které se absolvent PORGu naučil jaksi mimovolně (snad proto, že na této škole takové prostředí je), mu (mně) umožňuje prosazení.

V čem se ovšem absolvent PORGu, myslím si, jistě pozná, je schopnost nalézat alternativní zdroje informací. V naší třídě (98) to jistě bylo umocněno výukou matematiky Ondřeje Štefla, který

nás obzvláště tímto směrem vychovával. Zde bývá, pokud vím, evidentní převaha nad absolventy gymnázií tradičních, kteří často zmateně pobíhají (v našem případě) po celém Brně, hledajíce někoho, kdo by jim řekl, jak sehnat ty a ty data, příručky. Je to jako rozdíl v hledání pokladu s lucernou a se svíčkou, přičemž na PORGu se člověk naučí i to, co dělat, když lucerna zhasne. Ne, nejsme již jediné gymnázium, kde by se tohle student naučil, ale pořád jedno z mála.

Ve svém osobním životě musím vzpomenout na dobrý trénink, který mi dal PORGazeen; díky němu jsem našel, řeknu-li to nadneseně, nejen své profesní vyjádření v časopisu Phenomen, ale i určitý pocit zodpovědnosti a nutnosti (byť kritické) loajality k některým autoritám. Myslím si, že to není málo. Ale to jen tak na okraj.

Negativa absolventa PORGu? Nevím, jak se to děje, ale získal jsem pocit, že PORG vychovává jakési „smějící se bestie“. Jeho absolventi mají snad až příliš velký a prvoplánový nadhled nad děním ve svých dalších životech, s čímž souvisí možná podvědomé pohrdání vrstevníky. To je ovšem zbytečné a je to důkazem nižší sociální inteligence, kterou ani PORG nedokáže plně rozvíjet (možná by neškodily častější kontakty s jinými gymnázii).

Přítom pocit jisté výhody, kterou absolvent PORGu má v tom, že dokáže nadprůměrně třídit dosažené znalosti, je možná oprávněný: byť se to v prvních letech gymnáziu vyčítalo, jeho studenti nemají nikterak menší vědomosti; nemají je ani větší, ale podle mých zkušeností hledají lépe podstatné a nepodstatné, snáze rozeznávají než většina ostatních. Vidím to denně třeba na takové malichernosti, jako jsou zápisky z přednášek: doba, kdy jsem si psal takřka každé učitelovo slovo (jak to mnozí mí nyní kolegové-adepti práva činí), pominula někdy okolo tercie.

Nevýhoda je také v „nevelikosti“ a přitom liberalitě PORGu, která se ukáže při přechodu na větší systémy. Na PORGu (a možná je to problém střední školy obecně) jsem prostě při řešení běžných studijních problémů nacházel pochopení, že to „všechno nějak jde“, že není nic nemožné. Teď na vysoké škole při pokusu zasáhnout do rozvrhu, některé hodiny neabsolvovat (nepotřebuji organizovanou hodinu sálové kopané) narážím na nepružnost, ale hlavně na neochotu. Například, kdybych se chtěl opravdu vyhnout zmíněnému tělocviku (proč to zatraceně ta fakulta organizuje?!), musel bych se buď smířit s tím, že nedostanu zápočet, nebo vyvolat revoluci. (Možná se o to pokusím – z posledních dvou ročníků na PORGu mám určitou praxi...)

Jistě, ani několik let strávených na vysoké škole nedá nikomu dostatečné oprávnění hodnotit účelnost střední školy, z níž vyšel – ta se ukáže i v jisté celospolečenské prospěšnosti absolventa, což je doba měřitelná na dekády, nemluvě o změnách, kterými společnost 21. století projde. Ale i v tom bude určitý důkaz: jak budou absolventi na tyto změny reagovat, nakolik se přizpůsobí, nakolik se jimi naopak nenechají strhnout, nakolik obstojí v dalších dnech, týdnech, měsících a letech svého života. Jedno je ale i dnes jisté: až na výjimky nebudou studenti PORGu jen dokonale liberální, povrchní, nevědoucí debatěři v americkém (post)moderním stylu.

Myslím, že přes všechny nedokonalosti dokázal PORG dát to podstatné: základní informace, schopnost dohledat ty nadstandardní a hlavně utvořit si vlastní názor. Protože kdo sleduje některé mediální debaty (nejen politické, ale např. i ty „generační“, typu Na hraně), zjistí, že většina lidí nemluví, nýbrž pouze cituje. A přát absolventům PORGu, aby se tomuto životnímu stylu vyhnuhli, je snad to nejpodstatnější z celého tohoto článku.

Přemysl Matějček,

student Právnické fakulty Masarykovy Univerzity v Brně; zástupce šéfredaktora magazínu Phenomen; maturant z třídy 98, jež jako první prošla všemi osmi ročníky PORGu.

ŠACH-MAT

V novém školním roce vás vítám u šachové stránky. Po posledních dvou číslech PORGazeenu jsem se rozhodl vytvořit tuto stránku opět sám, samojediný, neb mě velice naštvaly chyby v šachové notaci, které se v těchto číslech vyskytly. V matematice, šachu a vůbec skoro ve všem záleží na přesnosti a nevím jak vám, ale mně dost vadilo, že již třeba v šestém tahu má bílý táhnout jezdcem, a přitom na pole, na které se nemůže dostat (a navíc jsem byl pod tímto zvěrstvem ještě podepsán). Šachoví redaktori by si měli uvědomit, že toutle liknavou prací velice rychle šachovou stránku znemožní v očích čtenářů.

Novinky:

Volitelný předmět – šachy

Každé úterý od 15:15 probíhá v učebně angličtiny tento volitelný předmět. Zájemci, i z nižších tříd, se mohou samozřejmě zúčastňovat. Jedná se o výuku pro lehce pokročilé, ne o hraní. Nutná je znalost šachové notace.

Nová ELO listina – září 1998

Na nové listině najdeme letos již řadu našich hráčů, bohužel pouze dospělých a ne z řad studentů, které marně opakovaně vyzýváme k účasti na oficiálních turnajích se zápočtem ELO.

Naši hráči: 1. Jiří Krátký 2148, 2. Jan Klaus 1912, 3. Václav Klaus 1800, 4. Jiří Hejnic 1713, 5. Michal Ryšavý 1669, 6. Boris Kubíček 1602, 7. Petr Suchomel 1412.

Partie:

Omlouvám se, že uvádím svou partii. Aby tomu bylo jinak, noste mi své pěkné partie, třeba i neoficiální.

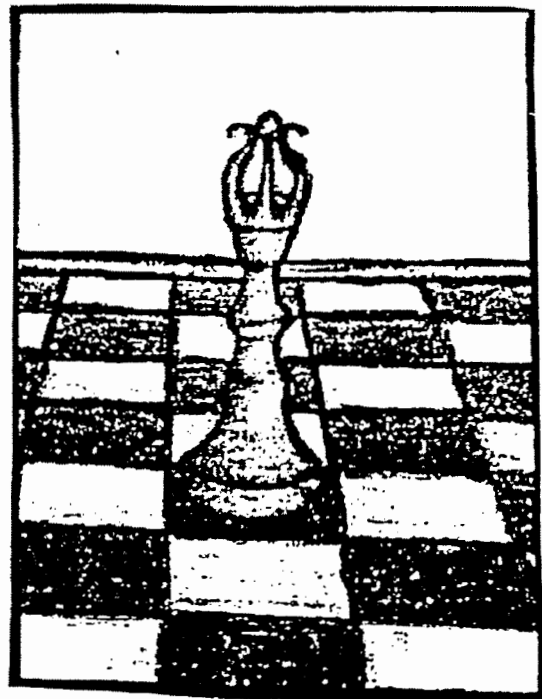
Bílý: Klaus (ŠK PORG)
ELO: 1765

Černý: Fica (ODDM Praha 6)
1814

Pražský přebor družstev – III. třída 1997–98, 5. března 1998 Královská indická

1. d4 Jf6 2. c4 g6 3. Jc3 Sg7 Začátečnickům se možná zdá, že černý hraje pasivně a bílý ovládá střed šachovnice, ale to je vskutku jen zdání. Královská indická patří k základním obránám černého po 1. d4. **4. e4 d6** Černý stojí pevně, jeho figury míří na centrum. Pokud se bílý nechá strhnout k neuváženému postupu centrálních pěšců (např. 5. e5, či d5), centrum se mu brzy zhroutí a ztratí materiál. **5. f4!** Tah není silnější než klasické Jf3, ale není patrně ani výrazně slabší a hlavně je to nečekané, což má vždy svůj význam, pokud člověk nehraje proti počítači. Tento tah mi ukázal MM Hausner, když na PORGu na podzim hrál svou simulťanku naslepo. Černý nemůže ihned prosadit e5, což je v této variantě jeho záměr a navíc po otevření sloupce f a rošádě hrozí rychlý útok na černé královské křídlo. Slabinou tahu f4 je naopak otevření vlastního krále a opoždění vývinu figur. Pozice je rázem velice ostrá, bílý musí hrát aktivně (útočit) a přesně, jinak se mu partie rozsype pod rukama. **5. .... 0-0 6. Jf3 Sg4** Teorie doporučuje 6. .... c5, ale po 7. d5 si myslím, že bílý dosáhl ze zahájení pěkné poziční převahy. **7. Se2 c6? 8. 0-0 Db6 9. Ja4 Dc7 10. e5 dxe5? Jfd7** jsem se bál více, takhle se otevírá sloupec f, což je určité v zájmu bílého. **11. fxe5 Jfd7 12. Jg5 Sxe2 13. Dxe2 h6 14. Je4 !** Bílý vyměnil jedinou aktivnější figuru černého a usadil

se koněm na hezkém poli e4. Převaha bílého je nyní již zřetelná. **14. ... Ja6** připravuje tah c5, ale bílý mu již nedá čas. **15. Sf4 e6?** Lepší bylo vyčkat (třeba Vad8) a je ve hvězdách, co by bílý vytěžil z přestřelek typu 16.e6 Da5, nebo 16. Jf6+ exf6, exf6 Da5, asi nic moc. **16. De3?** Ještě agresivnější bylo Jf6+ a černému nezbyvá než Kh8, neboť braní jezdcem i střelcem vede k velmi jednoznačným útokům bílého. **16. ... g5** To jsem právě chtěl svým tahem De3 vyprovokovat. **17. Sxg5!!** Intuitivní oběť figury za dva pěšce, černý král zůstane bez ochrany a jak ukázaly pozdější analýzy – nejméně figuru musí černý zase vrátit, aby odrazil matové hrozby. **17. ... hxg5 18. Dxg5** Teď právě nejde 18. ... Da5 pro b4! A černý neodrazí maty po Jf6+. Zkuste konečně najít obranu černého sami. Počítač po hodině usilovné práce navrhuje 18. ... Vfb8, ale i při jiných ústupech věže se bílý asi prosadí minimálně k figuře nazpět. **18. ... f6** – pokračování, které sice zachraňuje černého krále, ale neklade na bílého velké nároky. **19. Jxf6+?** exf6 by bylo lepší, neboť útok bílého by s jezdcem pokračoval, kdežto takhle se bílý s vyhráváním partie musí vrhnout do koncovky. Následují prakticky vynucené tahy. **19. ... Jxf6 20. exf6 Vf7 21. fxxg7 Vxxg7 22. Df6**

Dd7 Přestřelka se skončila, bílý má dva pěšce navíc, tj. vyhranou partii. Černý se však nevzdává a tak cesta k bodu je ještě dlouhá a bílý si jí musí tvrdě odpracovat. **23. Vad1 Vd8 24. Jc3 De7 25. d5 exd5 26. Dxe7 Vxe7 27. cxd5 c5! 28. Vfe1 Ved7 29. Je4** Pěšec je pochopitelně tabu pro vidličky na f6, ale jinak se tato část partie bílému příliš nepovedla. Pozice je stále vyhraná, ale po 22. tahu to vypadalo nějak lépe. Nyní jsem dost litoval, že jsem se v 19. tahu rozhodl pro klidnou koncovku a ne pro pokračující útok. **29. ... Kf7?** Kg7 bylo lepší. **30. d6 b6 31. h4 Jb4 32. Jg5+** Kdyby šel černý král v 29. tahu na g7, neměl by teď bílý tempo. **32. ... Kg6 33. a3 Jc2 34. Ve6+ Kh5?** V časové tísně se král vydává na špatnou stranu. **35. Vd5!** Silný tah v pravou chvíli, je ko-

nec. 35. ... Kxh4 36. Ve4+ Kh5 Počítač hlásí mat ve čtyřech tazích po 37. Jh7+, ale to jen víceméně vystihuje rozdíl v chápání šachu počítače a člověka. Počítač počítá všechny tahy a proto mu čtyřtahový mat neunikne. Člověk hodnotí pozici a nepočítává varianty, proto mat přehlédne. Docela by mě zajímalo, jací hráči by Jh7+ při partii (měl jsem asi 20 minut na zbývající 4 tahy do časové kontroly) zahráli. Kasparov a světová špička asi určitě, naši nej-

lepší snad také. Tipuji tak od ELO 2500 skoro všichni. Abych se pochlubil, také mě napadlo, jestli se černý král nedá zmatit, ale počítal jsem tak dva tahy a pak se na to vykašlal a zahrál tah, který jsem měl připravený již při 35.Vd5 37. Je6+ Kg6 38. Jxd8 Vxd8 39. Ve7 Jd4? 40. d7 a černý v beznadějně pozici překročil čas. 1-0.

Václav Klaus

SURFAŘŮV PRŮVODCE MEZISÍTÍ III.

ANEK TIPY PROTI BEZCÍLNÉMU BLOUDĚNÍ INTERNETEM

Microsoft Internet Explorer

Soubor Úpravy Zobrazit Přejít Oblíbené Nápověda

Zpět Vpřed Zastavit Obnovit Domů Hledat Oblíbené Historie Kanály Obrazov... Pošta

Adresa <http://porgazeen.freeservers.com/> Odkazy

Archiv
Aktuální číslo
Servis

Jsí členář.

POST.CZ

ATLAS

SEZNAM

PORGazeen 20

OBSAH:
 [PRACUJE SE NA TOM, ZATÍM JEN MALÝ ZLOMEK]

Dvacet není tucet (staré turecké přísloví)
Kdo se jednou zaplete do pavučiny...
Jako prase kostí III – Dělení slov
Encyklopedie českých klášterů

Pište nám: porgazeen@email.cz | Umístíme vaši reklamu nebo zajímavý odkaz! | Posílejte nám do adresáře svoje e-mailové adresy a osobní www-stránky! | Posílejte nám svoje tipy na užitečné www-stránky a vůbec nápady, co ještě přidat nebo vylepšit!

GET A FREE V3-URL NOW!!!

Adresář WWW-stránek a e-mailů studentů a učitelů PORGu

Co je nového ve školní knihovně?

Malý průvodce maturitou z češtiny pro oktávána PORGu

English Page

TIPY

Hledání ve WWW
Neviditelný pes
Britské listy
Red Meat
Zelený Raoul
České fonty zdarma!
Revue Souvislosti

Hotovo Zóna sítě Internet

Takhle vypadá práce na novém čísle...

Kdo se jednou zaplete do pavučiny...

W Pokud to ještě nevíte, i PORGazeen se už zapletl do celosvětové pavučiny. Najdete ho na adrese <http://porgazeen.freeservers.com> (pro ty, kterým paměť slouží dobře) nebo na adrese <http://come.to/porgazeen> (pro ty, kteří už zapomněli i to, že už zapomněli). Ptáte se, proč nám nestačí papír a pomíráváme po virtualitě? Jistě, chceme být světoví, moderní, „ap-tudej“ atp. Má to však i své praktické důvody: PORGazeen není nafukovací a některé texty se ani při nejlepší vůli do čísla nevejdou – objeví se tedy alespoň v internetové verzi; žhavá novinka nestihne uzávěrku – objeví se tedy alespoň v internetové verzi...

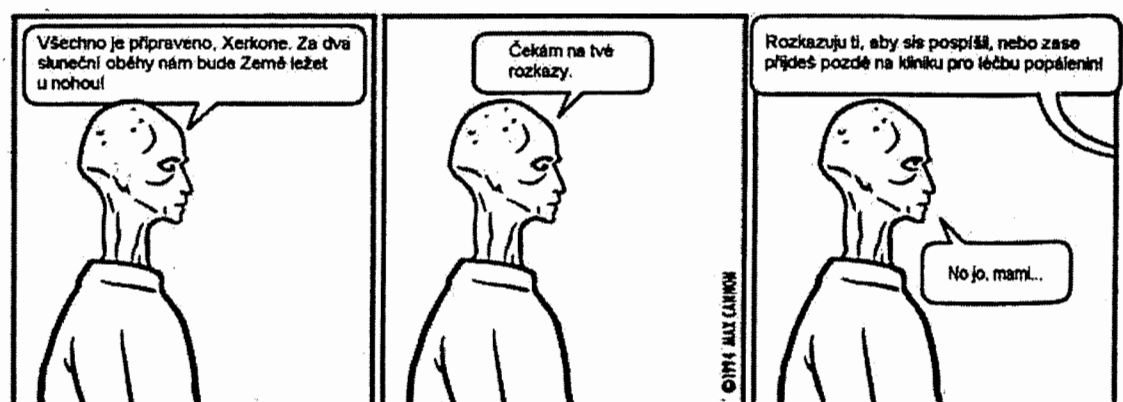
WAle ani to nám nestačí. Virtuální PORGazeen chce být víc než časopisem, chce být studentovi jakýmsi průvodcem praktickými úskalími života na PORGu. Proto tam maturanti najdou maturitní otázky či tipy na dobrou literaturu, vášniví pisatelé dopisů adresář e-mailových adres, zuřiví internetoví surfaři tipy na užitečné adresy atp. Ale mohla by tam být třeba i jakási „kniha přání a stížností“, čítanka chytrých a hloupých výroků, které na PORGu zazněly, bůhvíco... Taková idea však nutně potřebuje pomoc, redakce si sama nevystačí. Posílejte nám svoje adresy do adresáře, tipy na zajímavé internetovské stránky a služby, navrhněte, co vylepšit, co zrušit, co udělat úplně jinak... Obracujte se na nás ústně nebo e-mailem na adresu porgazeen@email.cz.

WA poslední novinka z této branže: pokud nemáte chuť uhánět redaktora, abyste mu předali svůj příspěvek do PORGazeenu, pokud se ostýcháte svůj příspěvek odevzdat, pokud odmítáte komunikovat e-mailem, pokud nám chcete anonymně vynadat..., pak si najdete v počítači v adresáři **USERS** podadresář **PZEEN**, určený právě vám. Můžete do něj uložit třebaš tunu příspěvků do PORGazeenu. Slibujeme, že pokud je nesežere nějaký virus, rozhodně nezapadnou...

[red]

RED MEAT

from the secret files of
Max Cannon

from the secret files of
Max Cannon

RED MEAT

